

KOMUNISMUS

INTERNACIONALISTICKÁ KOMUNISTICKÁ SKUPINA

KAPITALISTICKÁ KATASTROFA *a* PROLETÁŘSKÉ BOJE

• Řecko: boj pokračuje dál... a dál!

Internacionalistické komunistické skupiny

v češtině

SOUDRUZI,

revue, jako je tato, může ve svém úkolu, kterým je organizovat komunistickou akci, plně uspět pouze tehdy, pokud se jí aktivně účastní její čtenáři a sympatizanti. Jakýkoli váš příspěvek – teoretický, kritický nebo praktický – nám pomůže ukout skutečný nástroj revoluce.

Používejte tento materiál! Není ničím soukromým vlastnictvím – je součástí odkazu nahromaděných zkušeností naší třídy. Třídy, která žije, zápasí a bojuje, aby zničila námezdní práci a tak i všechny třídy, veškeré vykořisťování. Používejte tyto texty, diskutujte je, reproduktujte je...

Pokud vás naše postoje zajímají – pokud o nich chcete diskutovat nebo s námi spolupracovat – kontaktujte INTERNACIONALISTICKOU KOMUNISTICKOU SKUPINU.

Napište na následující adresu, aniž byste na obálce zmiňovali jméno skupiny:

B.P. 33
Saint-Gilles (BRU) 3
1060 Bruxelles
BELGIE

<http://gci-icg.org>
email: info@gci-icg.org

OBSAH

+ KAPITALISTICKÁ KATASTROFA a PROLETÁŘSKÉ BOJE	3
• Destrukturovaný proletariát a ideologie	
• Pár postřehů k současným bojům naší třídy a o způsobu, kterým naši nepřátelé zakrývají jejich esenciální organickou povahu	
• Proletářské boje jsou jeden a tentýž boj	
• Leták (<i>duben 2008</i>): „Hladové bouře“ jsou bojem proletariátu!	
• Kapitál nebo Země	
• Homogenizace, unifikace, asociacionismus	
+ Řecko: boj pokračuje dál... a dál	19
+ Armáda: represe a rozklad	30
+ Strategie státního teroru: „Všechno to potlačte a pošlete je všechny do nemocnice!“	32
• Leták (<i>prosinec 2008</i>): Antiterorismus je státní terorismus!	33
• Leták (<i>leden 2011</i>): Kdo jsou vzbouřenci v Maghrebu?	34
• Leták (<i>březen 2011</i>): Proti diktatuře ekonomiky – Ať žije mezinárodní vzpouora proletariátu!	35

KAPITALISTICKÁ KATASTROFA a PROLETÁŘSKÉ BOJE

„Krátká procházka pod černým sluncem kapitálu“, kterou jsme uveřejnili v naší francouzské revue *Communisme* č. 59 (říjen 2007) a o níž budeme nadále hovořit jako o úvodníku k oné revue, budí reakce a diskuse. Hlavním a opodstatněně kritizovaným problémem je nedostatečný odstup od knihy Mika Davise „*Planet of Slums*“ (Verso, 2006), z níž jsme převzali mnohá fakta a informace a citovali dlouhé výňatky. Při tom do našeho úvodníku evidentně proklouzly některé aspekty autorovy ideologie – ideologie, kterou nesdílíme a zároveň jsme neobjasnili, v čem s ní nesouhlasíme. Kupříkladu s ohledem na Brazílii či Argentinu můžeme zmínit, že čištění dělnických čtvrtí připisuje výlučně „vojenské juntě“, zatímco tuto politiku již desítky let s příkladnou kontinuitou vedou všechny nástupnické vlády. Obecněji vzato pak musíme přiznat, že jelikož vycházel hlavně z knihy Mika Davise, úvodník se povětšinou zaměřoval na ty nejextrémnější případy *absolutní* chudoby, a tudíž marginalizoval význam *relativního* zhoršování podmínek přežívání proletariátu, tj. útoky proti těmto podmínkám a jejich důsledky, ať je jejich počáteční míra jakákoli. A tak ačkoli

úvodník zdůrazňoval podobnosti mezi několika situacemi, v nichž masy proletářů existují, netrval dostatečně na nevyhnutelném zvětšování všeobecné relativní bídy jakožto na obecném limitu buržoazní společnosti.

Každopádně měl být úvodník přinejmenším kritičtější k mezím hlavního použitého zdroje a zachovat si od něj odstup či dokonce pojednat o antagonismu mezi určitými autorovými postoji a naším vlastním rámcem, jak jsme u téhož autora – Mika Davise – mimochodem již učinili, když jsme se při psaní našeho textu o věznicích v USA, publikovaného francouzsky v *Communisme* č. 50 (červen 2000), obšírně odvolávali na jeho knihu „*City of Quartz*“.

Byla to tato kritika:

„Většina informací o Los Angeles, které zde uvádíme, je převzata z ‚*City of Quartz: Excavating the Future in Los Angeles*‘ od Mika Davise, Knopf Publishing Group (1992), kapitola 4, ‚Fortress L. A.‘

. Autor sice poskytuje spoustu informací, které umožňují definovat realitu společenských tříd a kapitalismu ve Spojených státech, ale upadá zpět do toho nejtupějšího reformismu, jakmile si troufne navrhnout konkrétní kroky (čímž se rovněž odhalují meze jeho chápání, které vede k popisu této společenské reality). Mike Davis mimo jiné prosazuje svůj vlastní zákon, přičemž doporučuje vytvoření městské mírové síly – tj. policie – která má pomáhat s procesem příměří mezi gangy v Los Angeles a doblížit na něj! Další flagrantní důkaz, že svojí formou jakkoli originální reformismus nevyhnutelně končí voláním po nových policejních silách.“

Krom problémů, které jsme právě objasnili, je rovněž zjevné, že v našem úvodníku není explicitně přítomen vztah mezi zhoršováním podmínek přežívání proletářů a tím, co nás zajímá především – tj. revolucí. Proletariát jako subjekt revoluce se v něm vynořuje až na konci skrze citaci od Pannekoeka. Ačkoli vyjadřuje fundamenty našeho programu, představa pojítka mezi prohlubováním krizí, rozvojem bojů proletariátu a zroucením kapitalismu je přespříliš obecná, platná pro každý moment v čase a nemůže tak zachytit, jak výjimečná je současná situace kapitalismu. Použijme znovu závěry předcházející v naší minulé revui této citaci:

„Po celou tuto procházku pod černým sluncem kapitálu jsme se snažili hovořit o kapitalistické katastrofě z hlediska každodenního života proletariátu na celé planetě, a přitom poskytovat řadu konkrétních příkladů. Zdá se nám důležité dodat slověům realnost a ne se jen spokojit s vyjádřením

toho, co existuje. Katastrofa je dnes tak hluboká, že se bezprostředně stává hmatatelnou, viditelnou a kondenzuje se ve všech aspektech života proletářů. Předně v práci: ještě nikdy nebyla tak tvrdá, zničující a tak málo odměňovaná. Pak v potravě, čím dál horší a kontaminovaná tak, že nezabijí o nic méně, než vyživuje, ne-li více. Podmínky bydlení rovněž patrně dosáhly bezprecedentních rovin ohavnosti, které jsme obšrně popsali. A potom nemoci, stále nakažlivější a masivnější, ničí a drtí tisíce životů. I války jsou stále rozšířenější a destruktivnější. A nakonec biotop, jenž našemu druhu slouží za životní prostředí, je čím dál tím více poškozován, je stále nebezpečnější, stále jedovatější... což naznačuje, že v nadcházejících desetiletích může dojít i k jeho zničení, které by znamenalo konec všeho, co žije na povrchu zeměkoule. Stručně řečeno, kapitalismus se vzrůstající mase proletářů z celého světa viditelně a hmatatelně jeví takový, jaký skutečně je: jako apokalypsa, peklo. Tento popis by bylo možné donekonečna rozšiřovat a stejně bychom došli ke stejným závěrům: kapitál došel k mimořádnému vyostřování většiny svých vlastních protikladů a zejména toho nejzásadnějšího, tedy pletorické společenské třídy, pro niž z hlediska současných potřeb svého zhodnocování-znehodnocování nemá žádné využití. Až příliš mnoho kapitálů se dnes nedokáže valorizovat a revalorizace tak bije ošude, i do variabilního kapitálu, tj. do proletářů. A jak Marx zdůrazňoval v *Manifestu komunistické strany*: „Čím překonává buržoazie krize? Jednak vynuceným ničením celé masy výrobních sil, jednak dobýváním nových trhů a důkladnějším využitím starých. Čím tedy? Tím, že připravuje všestrannější a mohutnější krize a že zmenšuje prostředky, jak krizím čelit.“

Všeobecné ožebračování, čím dál tvrdší podmínky vykořisťování, epidemie, ošudy, přítomné otravování vzduchem, vody a potraviny, hladomory a šíření válek... právě těmito prostředky se v současnosti vynucuje ničení proletariátu. Buržoazii se stále daří – zatím – kontrolovat tuto přebytnou pracovní sílu, tento nadbytečný proletariát. Stále se jí ho daří ukázněvat, pokořovat, přesvědčovat ho k členství v odborech, nutit jej, aby se smířil se svým osudem atp., aby umíral v táborech a válkách..., ale jak si den za dnem můžeme pozřít, proces zhodnocování-znehodnocování se rychle vymyká z pod kontroly

a vyvolává nové války, čím dál tím zuřivější a ničivější. Kapitalistický obr lidožrout přikazuje svým manažerům, aby hasili jeho žízeň, neustále si žádá další krev. Jeho chuť na mrtvolý roste a je neukojitelná. Cílem kapitalistické agendy je povzbudit nový cyklus růstu, a proto volá po usmrcení přebytných proletářů a masivní destrukci kapitálů, které se nedokážou valorizovat. Lokální války již pro kapitál nejsou dost dobré, je třeba je GENERALIZOVAT! V sázce je samotné přežití kapitálu.“

Jak vidno, závěr sice trval na neodvratném prohlubování protikladu mezi lidskými potřebami a potřebami kapitálu – a válka je vrcholem těchto potřeb – ale nepřišel s otázkou, jak se vývoj tohoto protikladu zhmotňuje v terénu otevřené konfrontace mezi třídami.

Ne, že by nám toto téma bylo neznámé: vždy jsme ho zkoumali, což se samozřejmě neobešlo bez polemik. Nikdy však nedošlo k vydání textu, který by se mu specificky věnoval. Proto citát od Pannekoeka není závěrem procesu naší reflexe, ale pouze teoretickým hlediskem či projevem přání, jež je otcem myšlenky. Vždyť bez relevantního vysvětlení se tvrzení, podle kterého „je zbrocením kapitalismu emancipace proletariátu samotným proletariátem,“ jeví jako abstraktní formulka a kontroverzní téma. Čtenář by pak mohl dojít k závěru, že se jedná o mechanistické pojetí revolučního procesu, kdy „kapitál iniciuje fázi svého rozkladu a nevyhnutelně tak odstartuje vzestup

třídy pro sebe, ryziho ‚revolučního proletariátu‘ zbaveného protikladů, které podryvaly třídu o sobě.“¹ S podobnou schematicou vizí náš úvodník rozhodně nepřacoval, ale musíme přiznat, že při absenci jakéhokoliv objasnění otázky zhroutení kapitalismu, vztahu mezi objektivními podmínkami a subjektivním konáním proletariátu, mohlo dojít k nedorozumění.

Destrukturovaný proletariát a ideologie

Právě tato diskuse o vztahu mezi katastrofou kapitálu a jeho pozitivní destrukcí proletariátem je vlastně konstantním rysem celých dějin našeho hnutí, celých dějin revolučního proletariátu, celých dějin strany. Od zrození naší skupiny jsme k ní přistupovali skrze několik hledisek. Samozřejmě, že podobné zkratky, kterých jsme se dopustili v našem úvodníku (vzhledem k této diskusi mezi pozorováním katastrofy a revolucí), jsou odrazem samotné slabosti našeho hnutí a jeho avantgardních projevů. Jsou zcela emblematické pro hloubku katastrofičnosti všech rovin života v kapitálu a pro žalostnou úroveň proletářského sdružování a strukturace revoluční centralizace na mezinárodní rovině. Protiklad mezi naprostou neschopností kapitalistického výrobního způsobu uspokojovat potřeby velkých mas lidských byto-

1 Tuto bezděčnou nejednoznačnost ohledně mechanistických koncepcí v našem úvodníku ještě více zvýrazňovalo téměř systematické užívání výrazu „rozklad kapitalismu“ namísto „zhoršování protikladů“, který používáme obvykle, abychom ukázali, že neočekáváme, že se nám kapitál rozloží před očima a naopak při absenci kvantitativního i kvalitativního rozvoje proletářského boje se bude ono velmi reálné zostřování protikladu mezi potřebami kapitálu a lidskými potřebami odvíjet v neprospěch naší třídy: masakry, války, atomizace, vykořisťování, hladovění, policajti, vězení, dohled, všeobecné znečištění... Chceme říci, jak to ostatně revolucionáři vždy činili, že katastrofa není jen budoucností kapitálu, ale také jeho minulostí i současností. Momenty akcelerace této katastrofy jsou příznivé pro zdůraznění jediné skutečné alternativy, tj. mezi katastrofou a revolucí. To tedy neznamená konec třídního boje (jako v mechanistickým významu „rozkladu“), ale naopak moment, kdy skutečně začíná být rozhodující.

stí a organizováním se světového proletariátu v sílu, která by dokázala tuto společnost zničit, ani zdaleka neslábne, naopak se stále prohlubuje. Všechny revoluční projevy dnes čelí skutečné potíži s vyjádřením vztahu mezi katastrofou a revolucí, mezi zhoršováním životních podmínek a revoluční destrukcí současné společnosti.

Celkem vzato jde o výsledek celé řady ideologických vítězství kapitálu, která zapuzují cokoli, co s vlastními perspektivami uskutečnila proletářská sdružení a boje. Zde je několik významných témat:

✦ Pád marxisticko-leninistického modelu kapitalismu masy nechápu jako skon stalínismu a všech sil, které podporovaly leninistickou kontrarevoluci, ale naopak jako konec samotné možnosti komunistické revoluce. Generace bojových proletářů prožily hlubokou depresi a byly odsouzeny k přijetí kapitalismu jako jediného možného světa.

✦ Evidentní absence lidské perspektivy, kterou by nabízela buržoazní společnost, se tak netransformuje v revoluční sílu hlásící se ke komunismu jakožto k jediné perspektivě, protože sám komunismus se stal nemyslitelným či se dokonce dává naroveň se společností v podobě monstrózního koncentračního tábora, která ani zdaleka neruší špatnosti buržoazní společnosti, naopak je dovádí k jejich vrcholu.

✦ Propaganda ve prospěch vlády peněz jakožto jediné životaschopné možnosti tak pozbývá svůj extrémně pravičácký, směšný a sektářský charakter a stává se

samotnou substancí veškeré politické mluvy, horizontem průměrných diskusí. A co víc, poprvé v dějinách buržoazní společnosti se stal nejen věrohodným, ale také nezpochybnitelným, názor, že „rozumné“ návrhy nesmějí zajít za reformismus.

✦ K tomuto všudypřítomnému reformismu se hlásí celé politické spektrum: „*ano, jiný svět je možný*.“ Ale i s novými vůdci nebo novými reformami jako třeba „Tobinova daň“ je to pořád ten stejný svět, jen v jiném hávu.

✦ Svoboda volby, občanský život, demokracie, lidová participace... vše, co potvrzuje a upevňuje individualismus a falešné komunity se nejen stalo akceptovaným stanoviskem, ale rovněž se etablovalo jako demokratický totalitarismus vylučující a potlačující jakýkoli proletářsko-třídní projev.

✦ Tento všudypřítomný demokratický totalitarismus izoluje a odsuzuje samo proletářské sdružování jako sektu. Místo toho, aby se snažili dosáhnout o něco vyššího stupně organizovanosti, sdružování či jen solidarity mezi proletáři, lidé tvrdí, že jsou „svobodní“ a že žijí „nespoutaně a bez omezení“, čímž se hlásí k samotné myšlence svého zotročení, ke klíčové ideologii komodity a státu.

Obecná potíž s vyjádřením současného protikladného vztahu mezi katastrofou a revolucí je rovněž způsobena vlastními mechanismy reprodukce kapitálu, tak říkajíc *preideologickými* mechanismy, či ještě jinými slovy, surovinou pro ideologie.

✦ Obecně řečeno máme na mysli obchodní mechanismy reprodukcující atomizovaného jedince, tj. produkci a reprodukci individua jakožto izolovaného prodejce své pracovní síly, všeprostopující antagonismus mezi zájmy prodejců a kupců, a produkci i reprodukci samotných demokratických mechanismů.

✦ Nejenže jsou tyto mechanismy u kořene izolace a mytologie svobodné volby, ale jsou rovněž u kořene *společenské naturalizace* jedince – jako by existoval odjakživa a měl trvat navěky. Tato naturalizace individua upevňuje víru ve všechny ostatní ideologické naturalizace buržoazní společnosti (peníze, stát, soukromé vlastnictví... brané jako ahistorické skutečnosti) a dovoluje vyloučit jako *přirozenou opozici* každou demonstraci dějinné tendence proletariátu ustavit

se jako revoluční strana. Ta bude „celkem přirozeně“ kategorizována jako sektářská, teroristická, autoritářská, dogmatická...

Postoj „každý sám za sebe“ je zároveň produktem evoluce zbožní společnosti i výrobem zboží, které zpětně posiluje všeobecnou izolaci. A tak, byla-li televize (a její doplňky jako třeba videohry a podobně) rozhodným krokem proti asociativnímu životu proletářů, trvalý a stále sílící trend k podřizování života obrazu a spektaklu se dál prohlubuje. Dnes rozšířený trend nahrazovat (pořád ještě lehce) skutečné vztahy virtuálními vztahy je dalším význačným kvalitativním skokem v produkci buržoazního individua, ztělesnění to hesla „každý sám za sebe“, jinými slovy, „všichni proti všem“.

Kapitalismus separoval lidské bytosti a skrze vlastnictví a zboží z nich udělal jedince. Všechny lidské vztahy podřídil zastoupením, která se zprostředkovávají obrazy a rozpouštějí se ve spektaklu světa zbaveného jeho fundamentálního protikladu. Jenže pro zajištění přístupu do té „pravé“ říše vztahů mezi izolovanými jedinci je dnes zapotřebí být šťastným majitelem celé řady technologických, přenosných artefaktů (telefony, počítače, audio...). Tyto artefakty – efemérní a nahraditelné – vždy a okamžitě spojují *separované a dosvědčují tak jejich separovanost* (zároveň spojují ultradostupného zaměstnance s jeho vykořisťovateli). Tyto artefakty v současném světě skýtají přehrší chorých a trýzněných eg „aktivní status“ a tento „status“ se konstruuje „osobními volbami“ vybíranými z masově produkované nabídky, které mají těmto vztahům dodat zdání lidskosti.

✦ Tato „virtualizace“ všech vztahů je produktem současné evoluce kapitalismu. Virtualizace zároveň vyžaduje výrobu a neúnavné zdokonalování zboží schopného zvést totální separaci mezi lidskými bytostmi, a přitom poskytnout spojení mezi odloučenými jedinci. Nejde o nic míň než o třešničku na dortu demokracie², o vrchol historického poslání zbožní společnosti.

2 Někteří soudruzi zdůrazňují, že tato „třešnička na dortu“ není ničím novým a nepochybně nám bude servírována i v budoucnu. To je sice pravda, ale stejně tak je pravda, že všechny inovace nejsou nic než narůstání téhož a že „pokrok“ není nic než modernizovaná verze bezcenných tretek, které kolonizátoři nabízeli domorodcům výměnou za likvidaci jejich života.

✦ Očividně jsou to ideální podmínky pro rozkvět všech falešných komunit, jichž jsou atomizovaní jedinci svědky a protagonisty skrze vítězství lhostejno kterého praporu: sportovního klubu, národa, etnické skupiny, náboženství a rasy...

✦ Sdružování založené na materiálních a univerzálních zájmech proletariátu se stává nejen čím dál tím obtížnějším, ale především „nelogickým“. Ve světě, kde se stalo „přirozeným“ bojovat za kterýkoli konkrétní prapor, je logicky „nepřirozené“, aby se lidské bytosti organizovaly v souladu se svými životně důležitými a univerzálními třídními zájmy a už vůbec ne, aby provedly „utopickou“ světovou revoluci.

✦ Třídní nevědomí je každodenní skutečností. Všechny projevy proletariátu se setkávají se stejným mezinárodním nepochopením, nejsou-li jednoduše likvidovány represí prováděnou jinými proletáři, jmenem té či oné mezinárodní policie.

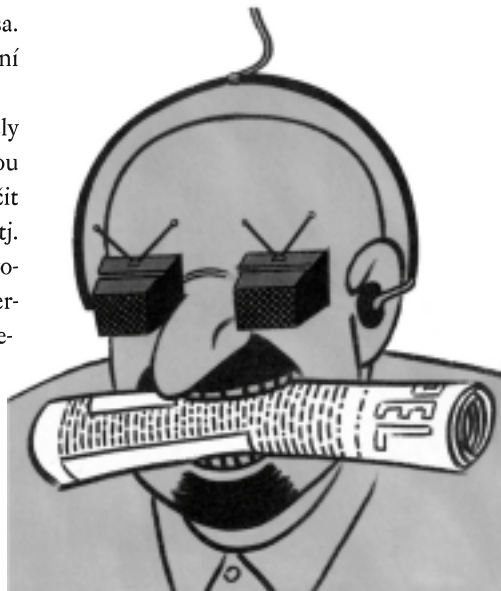
✦ Celý tento vývoj buržoazní společnosti neřeší žádný z životně důležitých problémů pod „černým sluncem kapitálu“. A ani neustálé zhoršování kapitalistické katastrofy se nikdy nezastaví. I přes to jsou pořád všechna proletářská sdružení této planety usilující o posílení a rozvoj centralizace a internacionalizace (jinými slovy, o rekonstituci proletariátu jako strany) terčem celého spektra likvidačních a socializačních mechanismů.

Pro naše blízké soudruhy, naše kontakty a s námi spojené skupiny je tato realita na denním pořádku. Brutální protiklad mezi zhoršováním všech našich životních podmínek a krutou absencí proletářského sdružování, absencí uvědomění a centralizace našich sil, se nám zařezává až do masa. Proto je dnes tak obtížné vyjádřit revoluční perspektivu.

A to platí i pro diskuse, které předcházely sepsání úvodníku pro naši francouzskou revue: zatímco jejich cílem bylo tlumočit naši perspektivu, odhalily naše slabiny, tj. slabiny naší třídy a všech současných revolučních minorit. Odhalily, že revoluční perspektiva je a vždy byla otázkou, kterou nemůže vyřešit žádná strana ani organizace. Stejně tak odhalily, že problémy, které se nám zařezávají až do masa, nejsou specifické pro naši skupinu a ani je nerozřeší pouhá vůle k jejich řešení. Tyto diskuse nás znovu a znovu nutily hledat řešení, ale ne v podobě takové

či makového receptu na to, co dělat či jakými hesly se ohánět. Právě tak postupují oportunisté a nakonec si je podmaní nějaký ten reformistický program (a v poslední instanci socializace a kult individuální svobody). My naopak hledáme řešení v protikladech, které jsou specifické pro fungování kapitálu, a v jeho neschopnosti uspokojit i ty nejelementárnější zájmy lidské bytosti.

Jestliže se náš úvodník zaměřoval povětšinou na – *absolutní* – vrcholy dosažené při zhoršování podmínek přežívání proletariátu na celém světě (chudinské čtvrti, jedovaté znečištění, drogy, atomizace atd.), připadá nám důležité (konkrétně v tomto textu, a to ve světle vývoje třídních bojů v letech 2007–2008) položit důraz na – *relativní* – zesilování brutální eroze podmínek přežívání proletářů na celém světě, bez ohledu na dosažený stupeň. Poslední exploze cen ropy a potravin se totiž přímo přeměnila v útok na životní úroveň – jistěže v různé míře – všech proletářů na celém světě a tento útok neušetřil ani méně „nepřivilegované“ vrstvy. Tento masivní a generální útok na životní úroveň proletářů poprvé po dlouhé době vyvolal reakci proletariátu přímo planetárních rozměrů, ne-li co do homogenity jejich projevů (a ještě méně co do uvědomění si této organické povahy samotným proletariátem), pak přinejmenším co do simultaneity této revolty. Zjednodušování protikladů, o němž revolucionáři vždy hovořili, tedy učinilo gigantický krok vpřed. Považujeme za důležité věnovat se těmto událostem i snaze vládnoucí třídy zakrýt tento proces a udržet si ho pod kontrolou.

Pár postřehů k současným bojům naší třídy a o způsobu, kterým naši nepřátelé zakrývají jejich esenciální organickou povahu

Protože nedokážou zcela zamaskovat reakce naší třídy po celém světě, buržoazní média se snaží jednat jako ochránci kapitalistického pořádku (přičemž marxisticko-leninistický tisk jako obvykle dělá tuto špinavou práci s velkým zápalem), když je vyobrazují jako zcela nesouvisející, s naprosto odlišnou povahou a původem. Tam, kde my vidíme různé projevy téže fundamentálně proletářské reakce na útoky světového kapitálu (v jejich nejširším významu), na podmínky jejich přežívání (vykořisťování, mzdy, války, deportace, represe, sociální rozklad...), média (bez ohledu na to, ke které straně patří) je vytrvale odlišují, když vytváří dělítka mezi tím, čemu říkají:

1. „Hladové bouře“, které postihují asi třicet zemí tzv. třetího světa a podle nich tvoří vysoce nebezpečný pás obkružující zeměkouli od 30. stupně zeměpisné šířky až po rovník. Do této kategorie spadají reakce proletariátu na krizi v Mexiku, na Haiti, v desítkách zemí západní a střední Afriky (např. Guinea, Pobřeží slonoviny, Nigérie, Senegal, Kamerun, Somálsko, Súdán atd.), v Egyptě, na Indickém poloostrově (Pákistán, Indie, Bangladéš) a konečně v jihovýchodní Asii (Čína, Vietnam, Thajsko atd.) a Indonésii. Tyto „hladové bouře“ se líčí jako specifický důsledek nerovnováhy v obchodu mezi severem a jihem, jež je dědictvím z dob kolonizace, a jako důsledek spekulací s produkcí zemí „třetího světa“ na západních burzách. Rovněž se vyobrazují jako důsledek destrukce lokálního smíšeného zemědělství, kterou způsobila tzv. neokolonialistická politika SB a MMF, jejíž aplikace je podmínkou pro udělení finančních půjček podporujících zemědělství zaměřené na jednu plodinu určenou k vývozu;
2. Demonstrace „proti vysokým nákladům na živobytí“ a stávky na protest proti snižování tzv. „kupní síly“ (Spojené státy, západní a východní Evropa, některé země Latinské Ameriky);
3. „Předměstské bouře“ v evropských zemích a některých zemích Latinské Ameriky se líčí jako projev neklidu mezi mládeží, zejména pak mezi výrostky přistěhovaleckého původu a/nebo těmi vynechanými ze „světa práce“⁴;

4. „Teroristické útoky“ a revolty proti vojenským a dalším státním a jim podobným institucím v zemích, kde se světová centralizace státního teroru prosazuje vojenskou okupací a/nebo humanitárními operacemi (Haiti, Pobřeží slonoviny, Somálsko, Guinea, Irák, Afghánistán, Pákistán, Palestina a další teritoria terorizovaná státem Izrael...), ale také v zemích, kde se stěžejní strategie buržoazních represí zaměřuje na systematické slučování hnutí proletariátu s nacionalistickými a/nebo marxisticko-leninistickými organizacemi (Baskicko, Kolumbie, Čečensko, Nepál).⁵

Na základě těchto separací pak může sociální demokracie snadno tvrdit, že tyto problémy „se specifickou povahou a původem“ vyžadují specifická řešení:

1. Pro „hladové bouře“ mezinárodní regulací světových ekonomických politik;
2. Pro „demonstrace proti vysokým nákladům na živobytí“ zvýšení mezd (revizi indexu nákladů na živobytí) a vládní politiku kontroly cen základních komodit, bydlení a energie;
3. Pro „předměstské bouře“ přístup mladých lidí přistěhovaleckého původu do světa práce;
4. Pacifikaci tzv. neovladatelných zón prostřednictvím vojenských a humanitárních intervencí s cílem obnovit „demokratický proces“ rozhodování a konání.

U každého z těchto specifických případů se předkládají tato reformistická a humanitární řešení jako zlepšení životních podmínek proletariátu při zachování kapitalistického systému. Nejsou nic jiného než sanitární kordony, které mají zabránit šíření bojů naší třídy celým světem.

A co více, striktní rozlišování mezi „bouřemi“ (když se mluví o reakcích proletariátu v zemích tzv. třetího světa nebo na předměstích), „demonstracemi“ a „stávkami“ (když se mluví o reakcích proletářů v tzv. vyspělých zemích) nebo „teroristickými útoky“ (když se mluví o reakcích proletariátu v „neovladatelných zónách“ světa) je prvním sanitárním kordonem proti unifikaci boje proletariátu ve světě.

A co slovo „bouře“? Je velmi výrazné a pejorativně zatíženo léty sociálně demokratické propagandy a rovná se „popuštění uzdy těm nejhavnějším pudům lidské bytosti“, „archaické a prvotní“ reakci „mas“ předtím, než došlo „dělnické hnutí“ (tj. jeho omezení a neutralizace sociální demokra-

ci). Z pohledu spořádaného občana toto slovo znamená „necivilizované“ či „predemokratické“ boje. Systematicky se používá pro boje proletářů v tzv. nerozvinutých zemích, na západních předměstích či dokonce pro označení dělnických akcí, které jsou vnímány jako trochu moc „divoké“. Takto se udržuje ideologie, podle níž jsou tyto boje zcela odlišné od bojů „dělnické třídy“ západních zemí – svojí formou i ambicí nižší typ bojů. Tyto terminologické distinkce tak přispívají k ideologii, která tvrdí, že pacifistické metody nastolené sociální demokracií a sestávající z demonstrací a pseudostávek jsou *právě tou formou* boje specifickou pro námezdní dělníky tzv. vyspělých kapitalistických zemí. Údajně tyto boje nemají nic společného s výbuchy vzteku – „spontánními, neorganizovanými a s nejasnými cíli – kterými trpí předměstská „lůza“ nebo „zahálající lumpenproletáři“ v tzv. zemích třetího světa. A nemají nic společného ani s těmi, kdo „organizují divoké stávky a násilné akce,“ nebo s „malými extremistickými skupinami“, které provádějí „teroristické“ útoky na vojenské, politické či ekonomické struktury státu.

Stejně tak nálepkování jistých reakcí naší třídy jako „hladových bouří“ a odehrávajících se ve „třetím světě“ sugeruje, že těch, kdo nemají hlad, se to netýká a těch, kdo nežijí v tzv. třetím světě rovněž ne. Je to způsob jak předstírat, že se kapitalistická společnost, která vyrábí ty nejsilnější počítače, která staví ta nejfantastičtější města a konstruuje zbraně hromadného ničení, liší od společnosti, která je zodpovědná za světový hladomor a tenčící se reálnou mzdou všech proletářů na celém světě. Přesto, považujeme-li potravu za faktické uspokojení lidských potřeb, tak vlastně všichni proletáři

kapitalistického výrobního způsobu „hladoví“ po skutečné, lidské potravě. Jelikož se šíří nekvalitní strava – připravená o všechny zásadní prvky, devitaminizovaná, toxická atd. – *kapitál v podstatě* „moří hladem“ všechny proletáře, neboť jsou stále ná-

- 3 Výraz „kupní síla“ jakožto odkaz na reálnou mzdu, tj. mzdu vyjádřenou ve zboží, jehož nákup umožňuje, není nevinný. Má silné konotace a sám o sobě mluví o tom, jak se podle státu a zejména sociální demokracie měří „síla“ naší třídy jen tím, jak plný je nákupní vozík v supermarketu. Jestliže hodnota reálné mzdy v jakýkoli daný okamžik vždy fakticky vyjadřuje poměr sil mezi třídami, míru třídního boje, nákup komodit (a jeho nezbytný předpoklad: prodej naší pracovní síly) sám o sobě nikdy nebude projevem „výdobytku“ nebo „síly“, ale spíše našeho zotročení.
- 4 Jen z pouhé pohodlnosti používáme tyto termíny jako „vynechaní“ nebo „oběti sociálního vyloučení“, ale je jasné, že pro nás nikdy nikdo není „vynechán“ (ve smyslu „zavržení“ nebo „vyhnání“ ven) z kapitalistického výrobního způsobu, ze světa námezdní práce. Všichni proletáři jsou svobodní dělníci, připravení o prostředky obživy, nuceni prodávat svoji pracovní sílu. V tomto obecném smyslu absence práce a mzdového příjmu nezakládají vyloučení z obchodnické společnosti, ale další a ještě násilnější pouto, kdy proletář nemá ani půdu ani mzdu.
- 5 Některá rafinovanější média, s menšími sklonky servilně reprodukovat oficiální verze Pentagonu a tak častější kupříkladu v Latinské Americe, rozlišují mezi (na jedné straně) terorismem, jak ho zde popisujeme – takže přistupují na protiteroristické tažení světostátu – a (na straně druhé) „gerilovou válkou“ a „odbojem proti imperialismu“ USA jako třeba v Iráku, Afghánistánu, Kolumbii, ETA ve Španělsku... Zakládá se tak nová *mediální kategorie*, tj. *částečné uznání* povahy těchto hnutí, ale tudíž i *rafinovanější skrytí* této povahy.

chlynější k závažným nutričním nedostatkům, a to na celém světě bez výjimky a zejména v tzv. vyspělých zemích, kde vládne *rychlé občerstvení*, tj. „strava, jejímž jediným účelem je co nejrychleji regenerovat pracovní sílu.“ Jde o další aspekt stále křiklavější neschopnosti kapitálu účinně nasytit lidstvo kdekoli na této planetě.

A konečně, a tento bod souvisí se dvěma prvními, je tu celá terminologie s pojmy jako „nerozvinuté“, „rozvojové“, „nastupující“ země nebo „třetí svět“, jejichž cílem je vyobrazit tyto země jako méně kapitalistické, i když hladomory jsou ve skutečnosti tím nejryzejším produktem kapitalismu. Schováváním důvodů se schovávají i řešení: zničení kapitalismu. Partikularizací problému hladovění – či problémů tzv. třetího světa obecně – se zakrývá rozšiřování kapitalistického útoku proti proletariátu, homogenizace životních podmínek proletářů v mezinárodním měřítku a evidentně se tak skrývá i společná proletářská povaha útoku proti kapitálu a státu, které probíhají před našima očima.

Užívání celé této terminologie není neutrální. Má dva průvodní účely: likvidaci obecného charakteru reakcí proletariátu a jejich revoluční perspektivy směřující proti nepřátelskému globálnímu systému.

Tato klíše horlivě sdělovaná buržoazními médii nepřežijí naši analýzu těchto různých bojových hnutí proletariátu na celém světě. Ani přes informační filtr buržoazie není složité pochopit, že:

1. „Hladové bouře“ v tzv. nerozvinutých zemích se rovněž vyznačují stávkami námezdních zaměstnanců a tak jako všude jinde se terčem demonstrací stávají státní struktury, které se jim postaví do cesty, včetně mezinárodních humanitárních sil, které podporují místní vlády s jejich politikou represí a vynucování zákona a pořádku;
2. „Demonstrace a stávky proti vysokým nákladům na živobytí“, které organizují proletáři v evropských zemích, při několika příležitostech zašly za rámec pacifistických demonstrací a stávek organizovaných sociální demonstrací. Během těchto bojů se proletáři uchýlili k různým přímým akcím a spontánním sabotážím výroby, čímž se rozešli s demokratickými procedurami sociálního dialogu (např. španělští rybáři zablokovali přístavy, řidiči kamionů blokovali dálnice ve Francii, Španělsku atd.);
3. „Výtržníci“ z předměstí ani zdaleka neú-

točili jen na auta svých sousedů a autobusové zastávky, jak říkala buržoazní média. Ve skutečnosti zaútočili na spoustu terčů, které jsou dennodenně zodpovědné za „kšeftování kapitálu“ s našimi životy. Ukázali tak, že jejich boj má mnohem jasnější cíle, než tvrdí leninistická banda, která v těchto „výtržnicích“ spatřuje moderní „lumpenproletáře“. Rovněž ukázali, že jejich boj je namířen přímo proti kapitalistickému státu a všem jeho větvím, proti námezdní práci a hodnotě: policejní stanice, radnice, veřejné služby, soudy, školy, stranické kanceláře – bez ohledu na jejich krédo – kanceláře asociací, agentury Francouzské elektrárenské a Plynárenské správy [EDF-GDF], elektrické transformátory, banky a bankomaty, realitní kanceláře, pracovní agentury, úřady práce [ANPE], pošty, prodejny automobilů, nákupní střediska, rychlé občerstvení, sportovní a kulturní centra, agentury, mediální vozidla a novináři atd.;

4. „Neovladatelné zóny“ jsou fakticky sociální sudy střelného prachu a to už po léta. Pod závojem náboženských, nacionalistických nebo etnických konfliktů⁶ média skrývají velmi napjatou společenskou realitu, v níž pracovní podmínky, mzdy a velká nezaměstnanost nadále vyvolávají důležité stávky a demonstrace proletářů násilně potlačované současnými vládami. Zostřování společenských tenzí v těchto regionech občas generuje předpovstalecké situace, kdy proletáři otevřeně konfrontují všechny státní síly a nutí mezinárodní síly (humanitární a/nebo vojenské) zasáhnout ve snaze o obnovu společenského pořádku.

Nakonec musíme vypíchnout, že některé bojové situace je natolik obtížné spojit s některým z těchto vzorů, že je média nedokážou soupnout do přesné kategorie a považují je za „nezařaditelné“, jako třeba boje, které už několik let probíhají na Haiti, v Alžírsku, Bolívii, Chile, Mexiku atd. Podle buržoazních kategorií nejde o „nerozvinuté“ země nebo státy, kde je vyhlášen válečný stav. Tyto boje nesou téměř povstalecké aspekty, které jdou hodně nad rámec mzdových bojů a předměstských „bouří“. Krom toho vzhledem ke své trvanlivosti či opakovaným výbuchům zapouštějí dlouhodobé kořeny, což je třeba podtrhnout v době brutálních leč efemérních explozí sociálního neklidu, jako je ta dnešní. Tyto příklady rovněž odhalují, že radikalizace a samotný vývoj bojů činí jejich falšování – skrze rigidní výše zmiňované kategorie – obtížnějším.

Proletářské boje jsou jeden a tentýž boj

Složité kontext dnešní doby ztěžuje proletářskému hnutí vyjádření vztahu mezi katastrofou a revolucí, mezi zhoršováním životních podmínek a revoluční destrukcí současné společnosti. V těchto souvislostech není zanedbatelné, že proletářská skupina jako „*Echanges et Mouvement*“ do jisté míry reprodukuje výše zmiňovaná dělítka. Tato skupina odvedla skvělou práci, když do 124. čísla své publikace „*Echanges*“ (jaro 2008) napsala o „výbušném pásu“ – na tento článek jsme se mnohokrát odvolávali. Ve stejném čísle je však článek, jehož titulék zní „*Evropská unie – boj za vyšší mzdy a zrušení námezdní práce*“. Podtrhnout vztah mezi boji za vyšší mzdy a zrušením námezdní práce sice považujeme za důležité, ale je jasné, že naši soudruzi z této skupiny nedošli ke stejným závěrům jako ve svém článku o „výbušném pásu“. Přestože tento článek v „*Echanges*“ hovoří

o nepokojích, jež mají svůj původ v sociální bídě, a zmiňuje „navzdory všem zvláštnostem jakési globální hnutí proti systému...“, nikde nenaznačuje, že cílem tohoto globálního hnutí proti kapitalismu je jeho zničení, že proletáři zároveň bojují za vyšší mzdy i za zrušení námezdní práce a pevného stisku komodity. Jinými slovy, hovoří-li článek relevantně o boji proti ztrátě tzv. „kupní síly“ v Evropě jako o boji za zrušení námezdní práce, uniká mu podstata nepokojů spojených se sociální bídou, jakoby se lišily od bojů za zrušení námezdní práce. Možná, že tyto články nenapsali titíž autoři a možná, že naši soudruzi z „Echanges“ tyto boje jasně chápou jako namířené proti námezdní práci, ale je nesmírně politováníhodné, že tento cíl připisují jen evropským bojům. Navzdory jejich skutečné snaze podávat zprávy o probíhajících bojích a analyzovat je, tato nejednoznačnost hraje do karet těm, kdo se snaží rozdělovat proletariát, hraje do karet sociálně demokratickým mýtům pokroku, jakoby Evropa měla blíž k boji za skoncování s kapitalismem. Tento názor znamená, že pro proletáře, které ztráta „kupní síly“ neuvrhne rovnou do hladovění, je jednodušší bojovat za zrušení námezdní práce. Když se vyjádří takto, je absurdita tohoto názoru zcela očividná. Podle něj v zemi jako Mexiko, kde proletariát masově vyšel do ulic, aby protestoval proti ceně tortilly, a kde jde o celý proletariát, někdo bojuje za zrušení námezdní práce (ti, kdo nemají hlad?) a někdo ne!

Protože je tato otázka tak důležitá, podívejme se na následující prohlášení „Echanges et *Accouvement*“: „Právě v boji proti společenským vztahům námezdní práce, proti námezdní práci samotné, proletariát dosáhne emancipace, přestane být třídou o sobě (třídou pro kapitál) a stane se třídou pro sebe. Právě tento proces musíme zdůraznit, i když ve srovnání s charakteristikami boje v tzv. „nastupujících“ zemích je Evropa výrazně odlišná.“ Jak vidno, jakou odlišnost se soudruzi snažili narýsovat, není patrné. V poznámce navíc dodali: „Když *Marx* říká, že „proletariát je buď revoluční, nebo vůbec není,“ chce říci, že individualizovaný, rozptýlený proletariát není nic, jen třída o sobě. Boj a solidarita třídy pro sebe ji činí produktem procesu, který jde za pouhý třídní antagonismus.“

My naopak jednoznačně tvrdíme, že v jádru mají všechny boje společný původ

a tudíž i společný cíl, čímž chceme říci, že jsou namířeny proti stejnému terči, proti narůstající bídě, které nás současná společnost vystavuje. Slovíčkaření ohledně „třídy o sobě“ a „třídy pro sebe“, které „Echanges“ dodali, údajnou odlišnost nikterak neobjasnili a jen přispělo ke zmatku dualistickým protikladem mezi boji namířenými proti společenským vztahům námezdní práce a boji, které proti nim namířené nejsou! (Tento protiklad je typický pro sociální demokracii a od našich soudruhů z „Echanges et *Accouvement*“ bychom skutečně nečekali, že mu podlehnou.) Nebo snad naši soudruzi naznačují, že ona odlišnost je záležitostí uvědomění a hlásí se tak k sociálně demokratické, leninistické karikatuře? A i tak, věří skutečně, že proletariát v Evropě je na vyšším stupni uvědomění či je jakkoli blíž k tomu, aby se stal „třídou pro sebe“?

Co se nás týče, řekněme si to jasně: nejsou žádné dva odlišné boje. Každý boj proti narůstající bídě proletariátu je zároveň bojem proti buržoazní společnosti, ať už si toho jsou proletáři vedoucí tyto boje vědomí nebo ne, či ještě jinak: ať už je míra uvědomění, jež těmito boji hýbe, jakákoli. Jsme přesvědčeni, že naši soudruzi z „Echanges et *Accouvement*“ by těžko mohli přijít jen s jediným argumentem, který by potvrzoval tzv. „velmi odlišné charakteristiky“ bojů v Evropě.

Jediný relevantní rozdíl nenalezneme v odlišnosti mezi zeměmi či mezi Evropou a zbytkem světa, ale spíše mezi různými složkami proletariátu v každé zemi. Na jedné straně ty složky proletariátu, které jsou nejvíce podrobeny nátlaku stran, odborů

a dalších státních aparátů, a na straně druhé méně integrované složky jako nezaměstnaní, chudí obyvatelé předměstí, tzv. marginálové, lumpenproletariát, přistěhovalci, „bezzemci“. Pravda, co se pouličních bouří týče, na mysl nám snadněji vytane tzv. „třetí svět“ než Evropa, kde jsme spíše zvyklí na dělnické sociální protesty svedené do koryta přerušování práce a mírumilovných demonstrací. Rovněž je pravda, že samotný termín „bouře“ se dnes v Evropě zdá být spojen pouze s obyvateli předměstí, s marginalizovanými a „vyloučenými“. A to je skutečný rozdíl: sanitární kordony, které se buržoazie snaží všude nastolit, aby rozdělila proletariát. Na jedné straně politicky korektní protesty, zákonná přerušování práce, pochodování jako stádo ovcí a pseudoprotesty. Na druhé straně „bouře“ nekontrolovatelných živlů. Všechny složky sociální demokracie, ale zejména marxisté-leninisté, sáhodlouze vysvětlují, že „skuteční proletáři“ by se neměli nechat zlákat „spodinou z předměstí“ nebo „lumpenproletariátem“ a že „skuteční proletáři“ by měli vstoupit do odborů.

I přes veškeré snahy sociální demokracie rozdělit proletariát je však pro média těžší a těžší skryt všeobecný charakter růstu cen potravin. Celosvětový proletariát je kon-

6 Všechny tyto ideologické dimenze se samozřejmě velice konkrétně zhmotňují proti proletariátu, ale nikdy netvoří materiální bázi sociálních konfliktů. Nejsou nic víc než zasrané buržoazní polarizace, bažina, v níž proletariát ztrácí svoji schopnost jednat autonomně, když jeho boj zůstává mezinárodně limitovaný a izolovaný.

„Hladové bouře“ jsou bojem proletariátu!

Všude na světě bije protiklad mezi lidskými potřebami a potřebami kapitálu a zisku stále více do očí. Pochmurný vražedný kolotoč burz a trhů, cynický a vražedný kalendář restrukturalizačních plánů, to vše přináší naší třídě čím dál tím větší utrpení, deprivaci, každodenní a všeobecné znečišťování. Kapitalistická katastrofa nabírá na rychlosti a je to vždycky naše třída, kdo za to platí.

**Kapitál nás připravil o všechno, aby nás donutil pracovat
Když už nepotřebuje naši pracovní sílu, nechává nás zemřít
Kapitál zabíjí a nemá nic jiného, co by mohl nabídnout**

Tváří v tvář této lidské reakci sociální demokracie odsuzuje rabování a revolty „bez perspektivy“. Ve jménu záchranu planety obhajuje strádání, odříkání a podřízení. Odsuzuje takový nebo makový „škodlivý vliv systému“, mává mystifikací „přelidnění světa“, a přitom nás znovu krmí svými divokými představami o účetních reformách, které mají regulovat zisk a humanizovat kapitalistické barbarství.

Všude na světě jsou nyní proletáři drceni všeobecným útokem na „kupní sílu“. Přesto ve světě stále převládá rezignace v podobě sociálně demokratického přijetí „menšího zla“: to nejhorší je a vždycky bude někde jinde, daleko, ve „třetím světě“, u „těch nejchudších“, „nejvykořisťovanějších“...

Buržoazie tak stále může pohodlně udržovat boje naší třídy v izolaci a obnovovat svůj sociální smír beztretným vražděním našich třídních bratrů bojujících za své nejzákladnější potřeby. A to vše za nutné podpory užitečných idiotů, těchto poslušných občanů, kteří chodí k volbám a doma třídí odpad, těchto mdlých diváků, kteří sedí před svými televizory a mezi vyhlašováním volebních či sportovních výsledků možná uroní slzu nad „násilím a hladem ve světě“.

**Zemřít nebo bojovat, proletariát nemá žádnou jinou alternativu
Podporujme naše třídní bratry a všude bojujeme proti vykořisťování
Hladové bouře a nepokoje na předměstích... tyto boje jsou našimi boji
Náš nepřítel je všude stejný**

Tento systém je v krizi? Ať chcípne!

Soudruzi tento leták je projevem naší bojující třídy, proto jej kopírujte a širte dál!

Internacionalistická komunistická skupina – Duben 2008

BP 33 - Saint-Gilles (BRU) 3 - 1060 Brussels - Belgium

(důležité: neuvádějte jméno skupiny)

<http://gci-icg.org> - mail: info@gci-icg.org

frontován s dramatickým poklesem poměrné mzdy i reálné mzdy, čemuž sociální demokracie typicky říká „pokles kupní síly“, jak jsme poukázali v předchozí poznámce. Domníváme se, že je zcela zásadní mít v této otázce naprosté jasno: tento kapitalistický útok je přímo celosvětovým fenoménem, zřejmou konkretizací „kapitalistického pokroku“. Není tu rozdíl mezi severem a jihem, východem nebo západem. Důvodem není tu „nedostatečný pokrok“, onde „finanční krize“ a jinde zase „korupce“. Jedná se o fundamentální projev nutnosti, s níž celosvětová buržoazie musí udržet pod kontrolou klesající trend míry zisku tím, že *v mezinárodním měřítku zvýší vykořisťování*.

My to tvrdili vždycky: komodita nikdy „nezbaví“ lidstvo hladu. Kapitalistická společnost nikdy nevyřeší problémy lidských bytostí, ať už bude u vlády kterákoli buržoazní frakce, protekcionistická nebo neoliberalní, „pravicová“ či „levicová“. Kupecká společnost nikde na této planetě nezabrání hladu, válkám a progresivní destrukci planety. Naopak se stále jasněji ukazuje, že kupecká společnost vyčerpává zdroje Země a odsuzuje rostoucí počet proletářů k vyhloučení, hladomoru a smrti. Stoupající frekvence hladomorů je opravdu typicky kapitalistický fenomén (a nikoli předkapitalistický!), kterému kupecká společnost nikdy nedokáže zabránit. Růst cen energie a základního zboží je pouhým epifenomenem globálnějšího protikladu *mezi kapitálem a lidským druhem* či dokonce mezi buržoazní společností a Zemí (tedy všemi formami života na této planetě a všemi životně důležitými elementy jako voda, vzduch, půda...).

Kapitál nebo Země

Na rozdíl od toho, co říkají naši nepřátelé, obecný růst cen základních produktů nepůsobí spekulace⁷. Spekulace je pouze mechanismus, který doprovází a zintenzivňuje obecný trend růstu cen potravinářských výrobků, ale rozhodně se jím tento růst nevysvětluje. Naopak je to celkový růst hodnoty takových výrobků, co činí spekulování možným a ziskovým a co plodí nadměrný vzestup cen přesahující jejich faktickou hodnotu. Spekulace vždy staví na zbožích, jejichž hodnota má vzestupnou tendenci, na zbožích, u nichž lze předpovědět, že poptávka převyší nabídku. Nikdo není tak hloupý, aby spekuloval s počítači nebo mobilními telefony, neboť jejich jednotlivé hodnoty stále klesají. Vždyť výrobní technologie počítačů a mobilů se neustále zlepšu-

jí a stejně tak i produktivita práce v těchto sektorech, která zahrnuje jak snižování ceny takového zboží (vzhledem k menšímu množství přivtělené práce a tedy nižší směnné hodnotě), tak jeho větší dostupnost na trzích (snižování hodnoty se kompenzuje větším objemem výroby). Máme tedy stále větší nabídku počítačů, jejichž výkon je čím dál tím větší a jejichž ceny se pořád zmenšují. Kapitalista, který by se pokusil spekulovat s hromaděním zboží, jehož hodnota klesá, by byl buď šílenec, nebo sebevrah, ale každopádně by zkrachoval.

Je zřejmé, že kapitalisté mají sklon spekulovat se zbožím, kterého kapitál neumí vyrobit neomezenou zásobu, třeba s ropou. Každý ví, že světové rezervy ropy se tenčí a že každý nový vytěžený barel vyžaduje víc a víc práce. Tato situace nevyhnutelně vede k růstu ceny ropy, což je rozdíl oproti počítačům a mobilním telefonům. Nemusíte být ani finančním odborníkem, aby vám došlo, že tento trend bude dál pokračovat (bez ohledu na nějaké ty dočasné poklesy zapříčiněné státní politikou) a že spekulování s ropou je velice slibné. Připomeňme si, že spekulace je „přirozeným“ projevem života kapitálu, když obíhá a reprodukuje sám sebe. Ale i když může krátkodobě skutečně vyšroubovat vzestupný trend cen, ve střednědobém či dlouhodobém horizontu vždy

⁷ Svádět všechny problémy jen na spekulaci znamená svádět všechno na špatný management a tak je to totéž jako tvrdit, že situaci by mohla změnit nová politika. To vše se provádí s cílem neutralizovat proletariát a zmanipulovat ho k účasti na volbách.

dojde k nápravě, tedy k novému poklesu. Právě to se dnes, ve chvíli, kdy dokončujeme tento článek, děje s ropou a částečně s dalšími artikly souvisejícími s přírodními zdroji. Dlouhodobě je však nezbytně třeba odlišit s trhem spojený fenomén od fundamentálního určení hodnoty zboží.⁸ Spekulace tudíž není základním zdrojem vzestupného trendu cen a fakticky by byla k ničemu, kdyby nerostla i *vnitřní* hodnota zboží. Jinými slovy, jsou to skutečné limity uvalené na produkci a těžbu ropy a vědomí jejího finálního vyčerpání, kdo nese zodpovědnost za růst její hodnoty a láká ke spekulování s tímto zbožím.

Co se týče růstu cen zemědělských artiklů, jsme přesvědčeni, že spekulace tento problém jen zvětšuje, ale není jeho původní příčinou – stejně jako se to děje s ropou. Jestliže kapitalisté spekulují se zemědělským zbožím, tak proto, že jsou si vědomi, že jeho ceny mají tendenci růst a to tím spíše, že nabídka není vždy dostatečná, aby uspokojila rostoucí poptávku po tomto zboží. Prapůvodem růstu cen zemědělského zboží je vlastně stejně jako u ropy zvyšování jeho hodnoty, jehož analýza je trochu komplikovanější než u hodnoty ropy. Vyčerpáva-

jící vysvětlení by šlo nad rámec tohoto textu. Jsme ale přesvědčeni, že nehlédě na jevové formy jsou důvody v podstatě podobné.

Potíž spočívá v tom, že růst ceny a hodnoty potravin je v protikladu s obecným trendem snižování hodnoty jednotlivých zboží díky stále rostoucí produktivitě práce. Jistě, je pravda, že použítá technologie neustále snižuje živou práci bezprostředně nezbytnou pro přeměnu suroviny ve finální artikl a tudíž by – teoreticky – měla snižovat jeho hodnotu. Nesmíme ale zapomínat, že výroba zboží rovněž vyžaduje suroviny jako třeba půda, voda nebo ropa, které nelze libovolně vyrobit – jejich množství je omezené a zmocnil se jich kapitál. Často ignorujeme důležitou roli, kterou v určení hodnoty potravin hraje pronájem půdy (v posledních letech cena půdy významně stoupla), a rovněž máme sklon zapomínat, že ztenčování zásob pitné vody a ochuzování a eroze půdy (způsobená intenzifikovaným využíváním kapitálem) oslabují produktivitu půdy, čímž se neustále zvyšuje množství práce potřebné k výrobě potravin a tedy hodnota takového zboží.

V textu s názvem „*Mzda, cena a zisk*“ Marx jasně identifikoval přírodní podmínky

*zboží se ustavičně mění podle toho, jak se mění produktivní síla používané práce. Čím větší je produktivní síla práce, tím víc produktu se zhotoví za danou pracovní dobu; a čím menší je produktivní síla práce, tím méně se vyrobí za tutéž dobu. Kdyby bylo např. při vzrůstu počtu obyvatelstva nutné obdělávat i méně úrodné pozemky, bylo by možné totéž množství výrobků získat jen vynaložením většího množství práce a hodnota zemědělských výrobků by v důsledku toho stoupla. Na druhé straně, jestliže s moderními výrobními prostředky přemění jeden přadláč v přízi za jeden pracovní den tisíckrát větší množství bavlny, než jaké mohl za tutéž dobu dříve zpracovat kolovratem, je zřejmé, že každá jednotlivá libra bavlny vstřebá tisíckrát méně přadláčské práce než dříve, a tudíž i hodnota přidaná předáním každé jednotlivé libry bavlny bude tisíckrát menší než dříve. Hodnota příze se úměrně zmenší.“*⁹

Marx dochází k závěru: „(...) produktivní síla práce [musí] záviset hlavně:

1. na **přírodních** podmínkách práce, jako je úrodnost půdy, výnosnost dolů atd.;
2. na **postupujícím zdokonalování společenských sil práce**, které vyplývají z výroby ve velkém měřítku, z koncentrace kapitálu a kombinace práce, z dělby práce, ze strojů, ze zdokonalených metod, z používání chemických a jiných přírodních faktorů, ze zkrácení času a prostoru sdělovacími a dopravními prostředky a z každé jiné možnosti, s jejíž pomocí nutí věda přírodní faktory sloužit práci (...).“

Jasně se ukazuje, že v kapitalistickém výrobním způsobu má rozvoj druhého prvku (**společenských sil práce**) nevyhnutelně sklon ničit prvek první (přírodní podmínky práce). Vždyt mimořádný rozvoj kapitalistických **společenských sil práce** dnes dosáhl takových výšin, že orná půda se stává vzácnější a vzácnější, stejně jako ropa, pitná voda a všechny ostatní „přírodní zdroje“, v důsledku čehož se **přírodní podmínky práce** stávají stále nepříznivějšími pro zvyšování produktivních sil práce. Jinými slovy to znamená, že systematické zvyšování **produktivních sil práce** kapitálu je brzděno a zataraseno přírodními podmínkami práce. Navzdory prostředkům, k nimž se kapitál uchyluje – prostřednictvím vědy, jak řekl Marx – aby tyto přírodní podmínky překonal, ony se dříve či později nakonec zase prosadí. Přestože tedy kapitál tvrdí, že doká-

8 U symbolů hodnoty jako třeba dolar nebo euro pozorujeme tentýž fenomén – permanentní fluktuaci jejich „hodnoty“ na trzích. V dlouhodobé perspektivě je však zřejmé, že ve srovnání s komoditami, které mají vnitřní hodnotu, ztratí na hodnotě.

9 Karel Marx, „*Mzda, cena a zisk*“, kapitola *Hodnota práce*; Karel Marx, Bedřich Engels – *Vybrané spisy I.*, 1950, strana 435.

práce a stav společensky produktivní pracovní síly jako dva hlavní a neoddělitelné elementy, na nichž závisí produktivita práce a tedy i hodnota vyráběného zboží:

„Kdyby příslušná množství práce nutná k výrobě určitých zboží zůstávala stálá, byly by stálé i jejich relativní hodnoty. Ale tak tomu není. Množství práce nutné k výrobě

že všechny přírodní podmínky podřídí zhdnocování, zůstávají výrobní podmínky neodčitelně svázány se Zemí – dnes je toho vše do očí bijící a katastrofickou demonstrací. Hmatatelným důsledkem této separace lidské činnosti od přírody je, že kapitál fakticky rozvíjí lidskou výrobní aktivitu jako sílu, která je Zemí nepřátelská, je k ní antagonická a destruktivní. Oproti tomu komunistická revoluce se potvrzuje jako usmíření lidské činnosti se Zemí.

Zemědělské vykořisťování organizované podle okamžitých potřeb kapitalistického zhdnocování skutečně vyžaduje stále rostoucí objem práce věnované zúrodnování půdy, což znamená růst cen zemědělských produktů. Permanentní ničení orné půdy kapitálem (desertifikace, urbanizace, komunikace...) navíc vede k úbytku půdy.¹⁰ Samozřejmě, že každá tuna obilí, rýže, brambor, zeleniny klidně může obsahovat méně práce vtělené při různých „technických“ operacích – od setí až po vystavení na regálech supermarketů – ale na druhou stranu nepopíratelně obsahuje stále rostoucí část té práce, která je zapotřebí k přípravě půdy (aby se stala ornou) a získání zdrojů nepostradatelných pro výrobu a distribuci (ropa, voda...). Nadto neustále ubývá orné půdy, vody, ropy a dalších přírodních zdrojů a cenou, a proto cena, kterou za užívání těchto zdrojů platíme – renta – pořád roste.

V roce 2007 až do poloviny roku 2008 došlo k růstu cen všech produktů získávaných z půdy (jako třeba minerální zdroje či zdroje těžené z moře) fakticky ze stejných základních důvodů, které vedly k růstu ceny ropy. V každé tuně rýže, obilí, masa, vlny... roste procento hodnoty, která se odvozuje od pronájmu půdy a od surovin potřebných k jejich produkci, oproti objemu práce bezprostředně nutné k jejich produkci.¹¹

Ve skutečnosti se kapitál už desítky let snaží, seč může, aby dostal tento neúprosný trend k růstu cen potravin pod kontrolu. Kapitál proto vyrábí „stravu“, která obsahuje méně a méně přírodních složek, méně a méně „půdy“. Amadeo Bordiga měl pravdu, když všem idiotům žasnoucím nad moderní vědou a technikou vmetl do tváře, že naše éra dějin bude v budoucnu známá jako „doba nekvality“. Tento trend generuje nekvalitní supermarketové potraviny, rychlé občerstvení a rovněž je zodpovědný za záměrně krátkou životnost každého přístroje vyráběného pod diktaturou zisku.¹²

Je třeba zdůraznit, že pro kapitál je snížení hodnoty všeho, co používá k nasycení proletariátu, rovněž způsobem jak zvýšit míru vykořisťování a tedy i zisk. Kdyby kapitál mohl proletáře krmit výlučně mobilními telefony a dalšími plastovými přístroji (některým by se říkalo „hamburgery“, jiným „kuřata“, „lososi“...), které obsahují méně a méně práce i „půdy“, rád by to udělal! Vzhledem k úbytku a růstu hodnoty přírodních artiklů je rovněž zřejmé, že v zájmu kapitálu je vyrábět proletářům určené spotřební zboží, které bude vyžadovat stále méně těchto přírodních artiklů. Rozumí se samo sebou, že supermarketové „kuře“ – nemastná neslaná hrouda želatiny nalepená k několika kostem, která si z důvodu zisku podržela jméno vzdáleně podobného ptáka – obsahuje mnohem méně lidské práce, ale také „půdy“ (ve smyslu zemského povrchu a biomasy), než kuře z farmy nebo ještě více kuře, jaké jídávali naši prarodiče. K jeho výrobě je zapotřebí mnohem méně času (čtvrtina až desetina), a to v závislosti na potřebách ziskovosti (na tempu rotace kapitálu). Jedná se o takový druh snížení hodnoty, jaký za poslední desítky let u potravin a obecněji u všeho určeného k proletářské spotřebě, vyvolal největší nárůst v míře vykořisťování (poměr nadhodnoty k hodnotě variabilního kapitálu), jaký lidstvo zažilo. Díky tomuto obrovskému podvodu, čachru, jehož cílem je stále více a permanentně zaměňovat zboží, jehož složení jsme ještě mlhavě znali, stále jalovějšími, stále syntetičtějšími a toxičtějšími ersatz náhražkami, došlo k rapidnímu zlepšení podmínek ziskovosti a kapitálu se otevřelo období mimořádného rozvoje.

10 Snažíme se dát termínu „půda“ jeho obecnější význam ve smyslu „přírody“, tedy celého ekosystému, který umožňuje život, konkrétně i lidskému druhu. Přísně řečeno, neskládá se tedy jen z půdy, ale rovněž z vody, minerálů, lesů, moří, fauny a flory... a to vše kapitalismus označuje jako „přírodní zdroje“. Kapitál konfiskoval celou planetu a podřídil ji diktatuře míry zisku, čímž ohrožuje samotný život na Zemi. Výrazem tohoto protikladu je třídní protiklad, jinými slovy, protiklad mezi přetrváním kapitalismu a přetrváním života.

11 Nezapomínejme, že právě proto, že množství půdy je omezené (zejména orné půdy), dostává se produkce základních potravin do střetu s dalšími potenciálními využitími půdy jako třeba produkce krmiva pro zvířata (která pak mohou posloužit jako potrava pro lidi) či výroba orientovaná na biopaliva. Program ekologů, jehož cílem je zachovat současný kapitalistický svět, a přitom nahradit benzín biopalivem, skutečně taktéž přispívá k růstu cen základních potravin. Biopaliva však nejsou vysvětlením širokého růstu cen. Jsou spíše jen dalším faktorem, který se na něm podílí, a dalším důsledkem úbytku půdy zapříčiněného kapitalismem. Z tohoto hlediska tedy kapitalismus nutí lidskou potravu, aby konkurovala nejen krmivu pro zvířata, ale také automobilové spotřebě paliva. Mějme však na paměti, že obecný důvod skrývající se za růstem cen zemědělského zboží je jiný a nevyřeší se ani tím, že proletáři budou nuceni žít se obilovinami stejně jako zvířata (podle doporučení některých ekologů tak mají zmenšit svoji „ekologickou stopu“), ani zavržením biopaliv.

12 Pozoruhodným příkladem tohoto trendu, jenž má za cíl zmenšit množství půdy potřebné pro zemědělskou výrobu, je hydrokultura. Umožňuje rapidní růst vodou nasáklé zeleniny, která je tedy ve výsledku ochuzeným, denaturizovaným produktem, který jen těžko může vyvážit jeho celkově nižší cenu.

Obecněji vzato je „nekvalitní strava“ vlastně jen pouhým momentem celého dlouhého a bolestného historického procesu odnímání půdy, kterému je lidská bytost od samého počátku vývoje kapitálu neustále podrobována. Tento obecný proces spočívá v přípravování proletářů o možnost využívat půdu a v tom, že si ji kapitál soukromě přivlastňuje. Projevuje se:

- ✦ historickým odtržením proletářů od půdy, aby se z nich stali dělníci osvobození od prostředků k přežití a nucení prodávat svoji pracovní sílu kapitálu;
- ✦ všemožným potlačováním veškerých populací, které jsou stále ještě svázány s půdou, a to skrze jejich vyvlastnění a/nebo se jim znemožnit rybařit, lovit, sbírat plodiny...;
- ✦ monopolistickým a soukromým přivlastňováním si všech rostlin a semen kapitálem, mimo jiné skrze vývoj geneticky modifikovaných organismů, které upravují genetickou strukturu rostlin a činí je neplodnými, čímž se privatizuje samotná reprodukce rostlin. Je stále běžnější, že si mezinárodní korporace nárokují vlastnictví tradičních rostlin, které domorodé obyvatelstvo zná už po staletí. Nepotřebují k tomu nic víc, než konkrétní rostlinu utrhnout, prostudovat její stavbu, pozměnit či přidat jeden prvek a pak si její složení nechat patentovat. Například firma „Proctor“ z Colorada si po řadě vědeckých manipulací a administrativních manévřů (včetně uplácení příslu-

šných činitelů) nechala patentovat „frijol Amarillo mexicano“ (žlutou fazolí), která se v Mexiku jí už celá staletí a od nynějška požaduje asi jeden dolar jako poplatek z patentu za každé vyprodukované kilo „frijol“. Nejenže kapitál vede svoji válku za odtržení lidské bytosti od půdy tím, že ji připraví o prostředky k přežití, ale s katastrofickou situací dnešní společnosti tento proces nabírá gigantických rozměrů.

Celý vývoj kapitálu se vyznačuje strašlivým protikladem k Zemi, která nás živí a jejímž konstitutivním elementem jsou zvířata obecně a lidské bytost konkrétně. Z ideologického hlediska kapitál nastoluje opravdovou „civilizaci“ jakožto totální podrobení venkova měšťům, nadřazenost „pokroku“ nad barbarstvím, betonu nad Zemí, průmyslu nad zemědělstvím a chovem dobytka.¹³ Nejvyšší ideologií kapitálu je nekonečný ekonomický růst a tak kapitál tvrdí, že je schopen dosáhnout totálního panství nad Zemí.

Celé dějiny buržoazní společnosti jsou dějinami odtržení lidské bytosti od půdy (které dnes ještě pořád probíhá) a nároku buržoazie na ovládnutí přirozeného vztahu mezi Zemí a člověkem jakožto součástí Země, která k ní náleží. Tento proces dnes sice stále probíhá, ale je jasné, že naprosté odtržení člověka od Země je nemožné. Ačkoli kapitál tvrdí, že dokáže zvítězit nad všemi limity, jeho faktické schopnosti – tedy nehledě na jeho přání – jsou omezené.

Ano, proletáři se nakonec „krmí“ mobilními telefony a dalšími ubohými krámy – odcizené uspokojování odcizených potřeb. Ano, generují se tak iluze ohledně trvanlivosti současného světa, zejména zůstávají-li proletáři zajatci neustále zastarávajícího a neustále obnovovaného katalogu té stejné staré veteše, nebo dostanou-li se do bodu, kdy recyklují svůj odpad (víra v pozitivní dopad této neplacené práce na planetu jen pomáhá udržovat tentýž systém, který planetu ničí), či chodí-li volit... Všechno má ale svoji mez a opravdovou mezí kapitálu je proletariát, který se zřejmě nechce cpát mobilními telefony a rychlým občerstvením a trvá na tom, že chce jíst rýži, obilí, maso, maniok, ryby... Tím spíš, že začíná vycházet do ulic, aby to nahlas vykřičel.

Kapitalismus nikdy nedokáže vyřešit problém nasycení lidstva. Naopak ho kontinuálně zhoršuje a globálněji vzato ohrožuje samotné přežití lidského druhu (a dalších forem života) na Zemi. Protiklad mezi kapitálem a přežitím všech živých druhů se vyostřuje a bude se vyostřovat dál.

Jelikož kapitál po staletí připravoval člověka o plody země, boj proti kapitalismu byl vždy v podstatě bojem vzdorujícím separaci od půdy. Celá staletí sociální demokracie, tvrdošjná uctíváčka mýtu civilizace, pokroku a vědy, shlížela spatra na boj venkovského proletariátu proti této separaci. Sociální demokracie tuto rasistickou ideo-

13 Zdůrazněme hned na začátku, že vývoj třídní společnosti s sebou nesl afirmaci nadřazenosti usedlých lidí (pěstitelů a chovatelů) nad kočovnými (rybáři, lovci, sběrači). Opírala se o různé ideologie, aby ustanovila nadřazenost civilizace (zejména ve spojení s monoteistickými náboženstvími) nad všemi ostatními lidskými bytostmi a šla až tak daleko, že upírala lidský status barevným a domorodým lidem a všem těm, koho štedrost jejich přírodního prostředí nenutila uchýlit se k zemědělství ve velkém a chovu dobytka. Touto ideologií nadřazenosti zemědělských národů nad lidmi, kteří jen loví, rybaří nebo sbírají plody, se ospravedlňovalo vyhlazování amerických domorodců a generalizace otrokářství. Vlastně by bylo celkem zajímavé prostudovat sémantickou evoluci, kterou slovo „kultura“, původně spojené jen s kultivací půdy, získalo tento pozitivní význam „kultury ducha“ a „lidského vědění“ jako v XVI. století. Během vývoje kapitalismu tato averze postupně změnila svoji podobu, která platí pro celou průmyslovou civilizaci vůči všemu spojenému

logii dokonce teoretizovala, když považovala průmyslového dělníka z města za adekvátnějšího pro revoluční boj než jeho bratra z venkova. Ve všech velkých proletářských povstáních se ale objevuje mocný trend nejen k unifikaci proletariátu, ale také k propojení všech nejzákladnějších nároků antikapitalistického boje – jako třeba zrušení soukromého vlastnictví – s otázkou půdy. Proletáři z měst stejně jako proletáři z venkova jsou si ve skutečnosti dobře vědomi vnitřní spojitosti svého boje s otázkou půdy¹⁴, a to tím spíše, že předně na ní závisí jejich nasycení. Všechny velké revoluční boje XIX. a XX. století (Mexiko, Rusko, Španělsko...) kladly rovnítko mezi zničením buržoazního státu, kapitalismu a lidskou potřebu opět si přisvojit půdu.

Dnes je proletářská reakce na celém světě rovněž v zásadě bojem lidstva o opětovné získání půdy ze spárů diktatury kapitálu. Nehledě na vědomí protagonistů se jedná o revoluční boj, který musí sám sebe jako takový uchopit: musí trvat na nezbytnosti sociální revoluce, zrušení soukromého vlastnictví výrobních prostředků, znovusjednocení lidského druhu se Zemí. Jsme přesvědčeni, že spolu s vyostřováním tohoto boje získává na důležitosti také historický boj lidstva proti historické separaci od půdy.

Už dnes jsme svědky toho, že v určitých bojích začínají proletáři měnit svůj způsob nahlížení na tento historický vzdor a více uznávají boje „původních obyvatel“, „domorodců“ či „aboriginců“ (kterým buržoové rádi říkají „první národy“) proti kapitalismu a státu. Jedná se o velmi důležitý vývoj v procesu, který musí vést k unifikaci bojů proletariátu proti kapitálu. Kupříkladu pod vlivem růstu vzbouřeneckých hnutí Indiáni Mapuche vykazují sílící trend svazovat svůj boj s boji ostatních proletářů, kteří konfrontují stát podobným způsobem.

Homogenizace, unifikace, asociacionismus

Dnešní stav kapitálu je hrozbou pro vše, co souvisí s pouhým přežitím, neboť celosvětový proletariát čelí brutálnímu snižování svého platu, relativního i reálného, a proto stojí tvář v tvář rostoucímu vykořisťování. Proletářské boje proti tomuto útoku jsou rozhodně výrazem protikladu mezi kapitálem a lidstvem, mezi diktaturou zisku

a životem na Zemi. Všechny tyto boje jsou rebelií proti kapitálu, proti rostoucímu vykořisťování, které přináší zvyšování cen veškerého spotřebního zboží určeného proletariátu.

Vraťme se k základům: kvalitativní a kvantitativní výpad proti přežití našeho druhu nemá příčinu, která by byla vnější kapitálu a jeho logice. I ten největší pokrok kapitálu může být jedině zhoršením této situace, vyostřením protikladu mezi buržoazní společností a Zemí. Kapitálu už Země nestačí: jeho potřeby, co se zhodnocování týče, a brutalita, s jakou je prosazuje na místě příliš malém pro jeho neuhasitelný apetit, rdouší život pohromou, jejíž amplitudy či akcelerace si ještě nejsme plně vědomi.

Dnes nemusíte být komunista, abyste mohli tvrdit, že beze změny v této společnosti míříme přímo hlavou proti zdi. Ale lidé, kteří říkají, že *nezničíme-li* kapitalismus, zničí on lidský druh, je zatím velice málo. Pouze komunisté trvají na naprosté nutnosti *diktatury proletariátu za zrušení námezdní práce* jakožto na nezbytném předpokladu přežití lidského druhu.

Přestože je pro proletariát těžké afirmovat svůj třídní projekt, hlavně kvůli vyhrocenému individualismu v buržoazní společnosti, musíme vypíchnout, že naše třída už reagovala na všeobecný růst cen nejpotřebnějšího zboží mnohem jednodušeji, než si uvědomuje. Současné útoky kapitálu skutečně vyvolaly vlnu proletářských bojů, která zahrnuje téměř každou zemi na této planetě. Jasně se tak ukazuje, že katastrofa buržoazní společnosti – která se neustále zhoršuje a homogenizuje utrpení proletariátu – je křížklavou připomínkou esenciální jednoty proletariátu a může jedině nahrávat trendu k unifikaci jeho bojů.

Je zřejmé, že z našeho hlediska rostoucí ceny potravin působí akceleraci tohoto trendu. Ačkoliv tuto akceleraci nemůžeme „vědecky“ dokázat a ačkoliv tento trend není na první pohled patrný – tím spíše pro oči atomizovaného občana – průběh třídních bojů v letech 2007/2008 nám připadá jako nejhmataelnější projev tohoto unifikačního procesu. Realita třídního boje fakticky překvapivě vyjasnila naši vlastní mezinárodní debatu, kterou jsme vedli od našich posledních publikací. Byť by rekonstrukce proletariátu jako celosvětové třídy byla příliš optimistickým závěrem, tento historický proces nepopíratelně začíná nabírat podobu.

s půdou: nadřazenost průmyslu, vědy a města nad venkovem, zemědělstvím a chovem dobytka. Lidská bytost spojená s půdou je považována za podřadnou vzhledem k lidské bytosti, která svobodně prodává svoji pracovní sílu. Toto opovržení a „rasismus“ se jednoznačně objevuje v mnoha jazycích, typických vektorech ideologie, v nichž mnohé termíny označující člověka svázaného s půdou mají silně hanlivou konotaci: např. venkovský balík, křupan, vidlák...

¹⁴ Jak boj průmyslových dělníků souvisí s otázkou půdy celkem jasně ilustruje hnutí ludditů – dělníci odtržení od půdy a donucení podrobit se rytmu strojů rozbíjeli stroje, které chápali jako nepřátelskou entitu. Slovo „sabotáž“ z francouzského „sabot“ – dřevák – rovněž tlumočí protiklad přímo prožívaný lidmi, které industrializace odtrhla od půdy. Dřevák, typickou rolnickou obuv, používali k zablokování strojů, a to tak, že je strčili do převodových kol.

15 Vnucování drog na našich předměstích a dalších místech, kde se koncentrují nadbyteční proletáři, je stará a rozšířená metoda buržoazie a všechny revoluční skupiny ji pranýřují. Současná úloha „pasta base“, kterou Latinské Americe vnutily centrální a imperialistické aparáty státu, je perfektním příkladem ultra-agresivního prostředku k sedaci proletářských mozků.

16 Jak jsme psali v našich španělských publikacích, které se zabývaly kritikou leninismu, úhelným kamenem sociální demokracie a hlavně její marxisticko-leninistické varianty je oddělování tzv. historických zájmů proletářů od jejich aktuálních zájmů, aby se pak kvůli těm druhým zřekli prvních, tedy jednoduše řečeno, aby se vzdali veškerých třídních zájmů. To našim nepřátelům dovoluje prosazovat kapitalistickou bídu a stále rostoucí vykořisťování ve jménu společenského pokroku a revoluce. Proto se proletariát nikdy nesmí zřítí žádného ze svých třídních zájmů!

17 Na rozdíl od sociálně demokratických koncepcí, podle nás uvědomění rozkvétá v boji a nikoli naopak. Co se strany týče, není to něco, co se „buduje“, aby se „třídě dostalo vůdců, které potřebuje“. Říkáme-li, že se proletariát musí organizovat jako strana, strana směřující ke zrušení stávajících podmínek a stojící proti straně pořádku, je to totéž, jako bychom říkali, že proletariát se jako třída musí potvrdit mimo veškeré organizace buržoazní kontroly a proti nim.

Tento trend k unifikaci bojů naší třídy se buržoazie samozřejmě snaží za každou cenu skrýt. Jak jsme už v tomto textu mnohokrát zdůrazňovali, buržoazie dychtí zamaskovat fundamentálně proletářskou povahu těchto bojů tak, že je kategorizuje podle celé škály nálepek: *předměstské bouře, hladové bouře obyvatel třetího světa, etnické/náboženské střety, mzdové stávkové, osvobozenecké boje utlačovaných lidí* atd. Samozřejmě, že tyto rozdělovací ideologie nejsou jediným důvodem, proč se proletáři ve svých bojích navzájem nerozpoznávají. Toto nerozpoznání evidentně ovlivňují objektivní podmínky života proletariátu. Jestliže jedním z aspektů katastrofické reality kapitálu, který jsme zdůrazňovali v našem úvodníku k francouzské revue, byl vskutku rostoucí počet chudinských čtvrtí a bezútěšných předměstských oblastí, musíme podtrhnout, že nácpaní proletářů do ghett a nejrůznější metody, které jim mají zabránit dostat se ven (policejní kontroly, nedostatečná veřejná doprava atd.), pomáhají upevňovat ideologii, podle níž ti, kdo žijí na předměstích, nejsou v očích zbytku proletariátu nic jiného než špína, subproletariát, lumpenproletariát. Urbanismus je organizací prostoru podle potřeb kapitálu, aby uzavíral

a potlačoval proletariát. Tato záludná kontrola se jeví jako objektivní realita. „Naturalizuje“ separace a mezi proletáři je významným prvkem v tom, že subjektivně a vzájemně nerozpoznávají, že náleží k jedné a té samé třídě. Co se týče nadbytečných proletářů, kteří žijí na předměstích, jejich izolace a pocit vyloučení mohou kontradiktorně plodit mechanismy komunitní uzavřenosti (náboženské či nacionalistické – ve prospěch země jejich původu) a/nebo sebeustrukce (násilí mezi proletáři, ohlupující drogy¹⁵ atd.) a zároveň generální opozici vůči systému, jejímž výrazem je absence iluzí, co se jeho příslibů reformy týče. Tyto trendy mohou těmto proletářům ztěžovat vyjádření solidarity s placenými proletáři v jejich boji proti práci, protože ti druzí ztělesňují společnost, ze které jsou oni vyloučení.

Je zřejmé, že separace produkované přímo buržoazní politikou urbanismu se rovněž podílí na dnešní nejednotě v řadách proletářů a bok po boku s ideologickými separacemi prosazovanými sociální demokracií konstituují sanitární kordon, jehož existence je fyzická a přímo materiální a stojí v cestě potvrzení esenciální jednoty proletariátu. Ve všech těchto aspektech života v kapitalistickém režimu buržoazie nepřetržitě vyvíjí celý arzenál aparátů, struktur a mechanismů – ideologických či přímo materiálních – jejichž cílem je překazit nebo potlačit proces unifikace bojů v závislosti na stupni jeho pokročilosti. Všechny tyto prostředky se aplikují se základním cílem ochránit kapitalistický řád před útoky jeho hrobaře, proletariátu.

Ideologie, podle nichž mají proletáři různé a neslučitelné zájmy, jsou dnes ještě pořád značně silné a stále proletářům brání, aby vzájemně rozpoznávali povahu svého postavení a svých bojů. V zásadě ale nikdy žádný buržoazní aparát nic nezmění na skutečnosti, že každý proletářský boj obsahuje – a my zdůrazňujeme, že do jisté míry také vyjadřuje – totalitu a jednotu projektu, jenž z proletariátu činí „první vykořisťovanou a revoluční třídu v dějinách lidstva.“¹⁶

Podle nás probíhající unifikace proletářských bojů fakticky vyvěrá přímo z prohlubování kapitalistické katastrofy a ani v nejmenším není produktem činnosti nebo vůle jakékoli strany či revoluční menšiny.¹⁷ Jak jsme se již zmínili ve vztahu k cenám potravín, brutální kapitalistické útoky a vý-

sledná degradace podmínek přežití nabírají globální rozměr, jenž tlačí reakce naší třídy k větší stejnorodosti z hlediska načasování, formy a obsahu. Jedná se o hlavní rys katastrofické povahy kapitálu: sám si kope svůj hrob, když nutí svého kata ke stále drastičtější reakcím. Ustavičně přispívá k unifikaci proletářských bojů na planetární úrovni. Ukájením svého neutišitelného hladu po zisku a zhodnocování kapitál zároveň a neustále ohrožuje diskreditací ideologické či materiální separace, které mezi proletáři horlivě prosazuje, aby je mohl vykořisťovat. Je jasné, že se zhoršováním kapitalistické katastrofy a expanzí bojů bude pro buržoazii těžší a těžší šířit a udržovat nesoulad v našich řadách, protože objektivní odlišnosti ve způsobech, jakými se s proletáři zachází (a ty jsou materiální bází, která přispívá k rozdělenosti a absenci sebeuvědomění naší třídy), mají tendenci slábnout. Jak jsme zdůraznili v úvodníku k naší francouzské revue, zdá se, že buržoazie si je vědoma, že bude čelit stále jednotnějšímu proletariátu a dělá, co může, aby to zvládla.

Jak Marx zdůrazňoval už v „*Třídních bojích ve Francii*“, proletariát přichází o iluze v bojích proti kapitalistickým útokům, kterým je vystaven: v zásadě říká, že každá porážka proletariátu je zároveň i vítězstvím, nalinko se v průběhu boje odhalují buržoazní schémata. Jedině expanze bojů dává proletariátu sílu rozcházet se, čím dál tím ostřeji, se separacemi nastolenými buržoazií. Trváme na tom, že tento rozchod není na počátku otázkou uvědomění nebo strany: je to zhoršování kapitalistické krize, co nutí proletariát bojovat a v tomto procesu se stále radikálněji střetává s třídním antagonismem. Jak se bude kapitalistická katastrofa rozvíjet, polarizace společnosti na dvě odlišné stra-

ny – buržoazii a proletariát – bude stále jasnější.

Dnes je však evidentní, že simultánnost, amplituda a jasnost reakce proletariátu krutě kontrastují s absencí vědomí revolučního společenského projektu, jinými slovy, komunismu. Rovněž kontrastují s absencí vzájemného rozpoznání těchto bojů jakožto bojů, které celosvětově vede jedna a táž třída. Proletariát si ani neuvědomuje nutnost silnější organizace proti našemu nepříteli. I když je organická povaha proletariátu skutečně zřejmější než kdy předtím, o čemž svědčí generalizace úsporných politik, jímž je podrobován, i když ohniska boje a jeho terče jsou skutečně výrazem našeho celosvětového zájmu, skutečné centralizační procesy zůstávají vzácné a izolované. Absence asociacionismu, programatických prohlášení, kontinuity a mezinárodní centralizace úzce souvisí s destrukcí společenského pouta, o níž jsme už v textu mluvili, a nadále je tou největší mezerou ve schopnosti proletariátu dojít až ke zničení této zločinné společnosti.

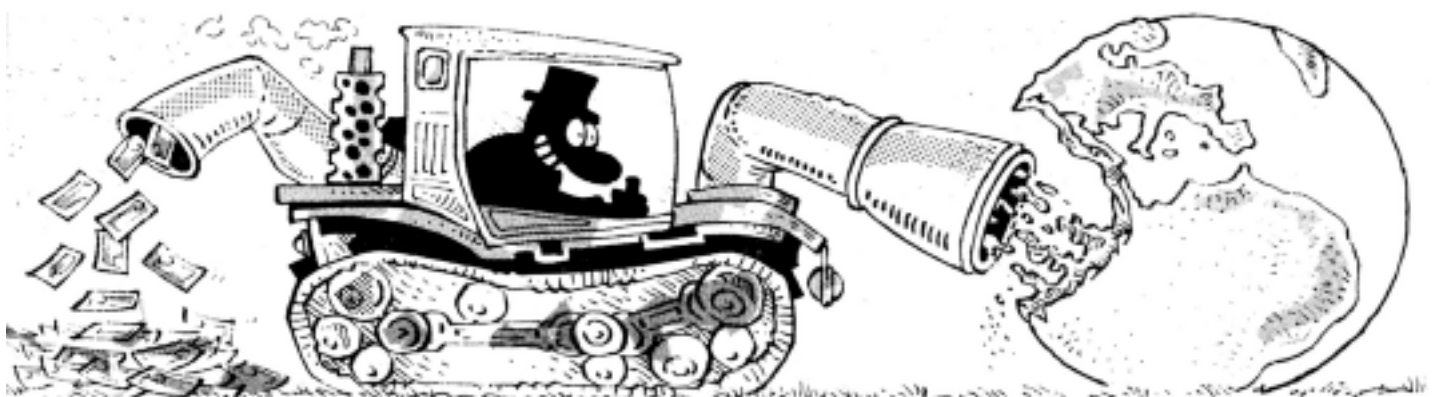
Z historického hlediska je naše třída v hodně jiném stavu, než byla například v dekádech před revoluční vlnou let 1917–1921. Tehdy se zvedla vlna proletářského asociacionismu, v níž třídní tisk fungoval jako kolektivní organizátor milionů proletářů, kteří poznali své postavení a na celém světě se hlásili k nutnosti zničit globální kapitalistickou společnost. Tak, jako jsme řekli už výše, když jsme zdůrazňovali naše nepřátelství vůči „separačním teoriím“, bylo by chybou brát tuto historickou referenci jako absolutní kritérium a obalení postavením „profesionálního revolucionáře“ hlásat, že „chybí uvědomění“, že „schází organizace“, že „tu není strana“..., jako bychom z minulosti mohli odvodit nějaké formální schéma, kterým by

se měl třídní boj řídit! Krom kritiky těchto leninismem poznamenaných karikatur, hojně prosazovaných celou samozvanou „radikální“ sociální demokracií, musíme dát tuto absenci organizace a třídního uvědomění do perspektivy:

✦ Předně, je evidentní, že i když se naše třída pořád ještě nevyjadřuje jako „sebeuvědomělá třída“, jako mezinárodní subjekt bojující za zrušení stávajícího řádu, musíme poukázat na skutečnost, že všude slyšíme, „že příčiny jsou jedny a tytéž“, že „se světem je něco v nepořádku“, že „takto už to nemůže jít dál“. Vztah mezi rozkladem našich podmínek přežívání a světem peněz, který nás utlačuje, je stále zjevnější. Není to zrovna to, co revolucionáři vždy mínili „uvědoměním“, nicméně je to ale výraz vědomí, že celosvětový systém je „proti nám“, že jeho obhájci jsou „proti nám“.

✦ Dále, takové hnutí, jakého jsme dnes svědky, s sebou nutně nese jakýsi stupeň uvědomění. Toto uvědomění se může projevat například ve zvolených terčích: ano, útoky směřují přímo proti buržoazii a jejím nejružnějším orgánům, činitelům a institucím, včetně těch sociálních a humanitárních – jinými slovy, proti těm, kdo otevřeně nastolují masové hladovění i proti těm, kdo tvrdí, že nás spasí před bídou, ať už prostřednictvím volebních lístků, válek proti „vnějším nepřítelům“ nebo všeobecné rezignace.

A konečně, nebylo by pravda tvrdit, že neexistuje vůbec žádný asociacionismus, žádná organizace s vyšším stupněm vůle a uvědomění. Intenzita a konstantnost boje v mnoha zemích je jasnou známkou organizace v akci, v demonstracích, ve střetech... Opět, jak jsme v našich publikacích několikrát zdůrazňovali, asociacionismus

existuje, ale nezachová si kontinuitu. Rychle se vyvine a pohasne, jakmile dojde k odlivu hnutí. Krátkost jeho projevu mu navíc brání přijmout mezinárodní formy (jinými slovy, neuchopí fundamentálně mezinárodní povahu všech proletářských bojů) a nebere dostatečně v úvahu revoluční projekt.

Analýza této situace s jejími pozitivními i negativními aspekty je pro nás maximálně důležitá: jestliže na jednu stranu generalizace bojů, jejich amplituda, síla a naše bojovnost jsou v bezprostřední budoucnosti jisté, naše schopnost triumfovat v celosvětovém měřítku jistá není. Nedostatek třídního uvědomění (tedy pospolitost zájmu a cíle) nahrává překrucování a falzifikacím namířeným proti našemu třídnímu boji (a tedy i jeho izolaci, která je zásadním krokem k jeho beztržné represí) a otevírá dveře tomu, že hnutí ztratí svoji autonomii, že přijde o svoji podstatu, když se spojí s buržoazními frakcemi a třídní boj se změní ve střet uvnitř buržoazie. Zda se nám podaří nebo nepodaří překonat tento rozpor mezi velikostí reakce proletariátu a nedostatkem sebeuvědomělého celosvětového asociacionismu, bude podle nás zásadním faktorem v rozřešení – revolučním nebo kontrarevolučním – globálního společenského protikladu. Krom toho v době, kdy je poměr revolučních minorit ku existujícímu hnutí proletariátu menší než kdy dříve, je *boj těchto menšin proti proudu* zároveň důležitější než kdy předtím.

Dovoľte nám vybrat jeden příklad ze současných světových událostí a znovu potvrdit komunistickou perspektivu. Nepochybně je pravda, že Pentagon ve spolku s dalšími imperialistickými silami jedná proti bolivijské a venezuelské vládě, jak tvrdí buržoazně nacionalističtí levičáci. Avšak vzhledem ke globální krizi buržoazního systému a jeho útokům proti proletariátu a tváří v tvář proletářskému boji, konání Pentagonu se integrálně a fundamentálně kryje s jednáním všech vlád a levičáků světa, protože ti všichni se snaží dnešní boj proletariátu neutralizovat snahou naverbovat proletariát pod buržoazní prapory. Pentagon a samozvané antiimperialistické vlády fakticky jednají společně na obranu stejného třídního zájmu: chtějí zatemnit boj probíhající po celém světě proti růstu základních komodit a přepólovat celou společnost podle mezivládních rozporů – na jedné straně buržoazně nacionalistické vlády Latinské Ameriky a na straně druhé USA.

Revoluční konání musí proti tomu vždy hlásat:

Žádnou solidaritu s jakoukoli vládou nebo státem!

Všechno jsou to nepřátelé proletářského boje!

Vytrvejme v boji proti zhoršování podmínek našeho přežití!

Smrt kapitalismu, ať žije sociální revoluce!

Rozhodně se my, proletáři, lépe nenajíme, nebude se nám lépe dýchat... a žít, když přijmeme polarizaci mezi různými buržoazními státy a stane se z nás potrava pro děla. Povede se nám to, když naopak budeme bojovat proti kapitalismu a všem jeho státům, když se prosazováním našeho celosvětového revolučního zájmu ustavíme jako třída, jako strana.

Bojujme nebo zemřeme!

Jinou alternativu proletariát nemá!

Náš nepřítel, kapitál, je jeden a tentýž na celém světě!

Publikace I.K.S.

Chcete-li se dozvědět více o našich programatických postojích, můžete si objednat náš centrální tiskový orgán v jiných jazycích:

COMUNISMO

Centrální tiskový orgán IKS ve španělštině

COMMUNISME

Centrální tiskový orgán IKS ve francouzštině

COMMUNISM

Centrální tiskový orgán IKS v angličtině

KOMÜNİZM

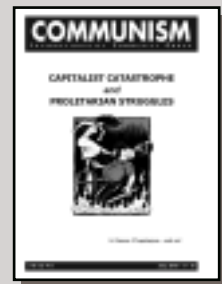
Centrální tiskový orgán IKS v turečtině

KOMMUNISMUS

Centrální tiskový orgán IKS v němčině

COMMUNISM

Centrální tiskový orgán IKS v kurdštině

...a také v maďarštině, portugalsštině, arabštině, řečtině a ruštině.

Řecko: boj pokračuje dál a dál¹

„Podmínkou vítězného povstání je jeho rozšíření...“²

Jak jsme prohlásili v první části tohoto článku, vzpoura mezinárodního proletariátu proti celosvětovému kapitalismu v posledních několika měsících pokračuje tak, jak buržoazní společnost pokračuje ve svalování katastrofální situace na zbídačené obyvatelstvo této planety. V Řecku se tato vzpoura projevila v bojích vězňů, imigrantů bez dokumentů, studentů, lidí na okraji společnosti, a tyto boje trvaly mnoho měsíců až do rozšíření boje v prosinci 2008. Tyto boje předjímalý, co se může stát a co se stane v dalších zemích a naznačovaly cestu k následování. Jinak řečeno, tento mezinárodní a internacionalistický protest proti kapitalismu nabíral v Řecku na rychlosti až do rozsáhlých nepokojů v prosinci odpálených zavražděním Alexise Grigoropoulose rukou lokaje tohoto hnusného společenského systému.

Celý příhrádky, segmentace, které všude vztyčil kapitál, aby vyloučil proletářský boj, to vše právě ono proletářské hnutí rozbilo na kusy, ačkoli pouze v této zemi a jen ve vrcholných momentech boje. Stalo se tak proto, že proletáři vtrhli do ulic ne jen jako dělníci, nebo nezaměstnaní, místní nebo cizinci, studenti nebo obyvatelé chudinských čtvrtí, mladí (a dokonce děti!) nebo starší lidé, muži nebo ženy, s papíry nebo bez papírů, zahalení kuklami nebo otevřeně, žáci nebo učitelé, „venkovani“ nebo obyvatelé měst, ale právě proto, že toto hnutí sahající po všech dostupných prostředcích (letáčkách, internetu, brožurách, novinách atd.) jasně odsoudilo tyto kategorizace, jejichž prostřednictvím historický nepřítel napadal a usiloval o rozdělení tohoto výjimečného a velkého sociálního hnutí.

První vyjádření tohoto hnutí rozšiřovaná po celém světě proklašovala: „*Kdo je za touto vzpourou? Čí akce, činy a hnutí udržují a zvětšují její plamen? Anarchisté? Studenti? Přistěhovalci? Nezaměstnaní a ponížení? Mladí z bohatých severních a jižních předměstí? Romáci? Hooligans? Dělníci? Těm všem a mnoha dalším patří akce, které formují onu nezasavitelnou lávu. Lávu probuzenou v sobotu v noci neuvěřitelnou Alexisovou vraždou, která otřásla celým Řeckem.*“³ Přes limity, které jsou v nich obsaženy, jdou tyto první projevy proti všemu, co se snaží tvrdit média, protože prohlašují, že tato vzpoura patří všem.

Průběh pouličních bouří na francouzských předměstích dal volný průchod tomu, aby byli ve jménu proletariátu znevažováni a uráženi samotní povstálí proletáři. V Řecku se buržoazie uchýlila ke všem dostupným prostředkům, aby rioty diskreditovala nebo je redukovala na otázku specifických sociálních kategorií. Hnutí nicméně tyto snahy úspěšně zsměšnilo a dokonce odhalilo pravou tvář přísluhovačů státu. Média – hlas našich nepřátel – jako vždy prohlašovala, že se jedná „jen“ o bandu anarchistů, chuligánů a mládeže, jejíž jediný cíl je nevybíravé násilí. Avšak zevšeobecnění nepokojů a prohlášení, která stvrzovala jejich proletářskou a revoluční povahu, nenechala mezi proletáři nejen v Řecku, ale i v dalších zemích, žádné místo pochybám. Provolání vyjasnila, že nešlo o nahrazení pravicové vlády levicovou, či o odložení jednoho vládního programu, aby mohl být realizován jiný, ani o změnu vlády, aby se situace vrátila k normálu. Právě naopak, proletářské bouře odsoudily tento normál, samotnou každo-

denní rutinu, pro to, čím skutečně je: námezdní otroctví a stále vydírání. Toto hnutí vykřičelo svou pravdu do tváře kontrarevolučních překrucování.

Je to již dlouho, co se proletariát v záru boje tak jednoznačně přihlásil ke svým revolučním cílům. Jeden z letáků našich soudruhů prohlašoval: „*J sme součástí vzpoury života proti každodenní smrti, uvalené na nás existujícími společenskými vztahy.*“⁴ A pokračovali: „*Stavíme pevnou barikádu*

1 Tento text byl původně napsán ve španělštině v únoru 2009 a publikován španělsky v naší revue *Comunismo* č. 59 (květen 2009) a francouzsky v *Communisme* č. 61 (červen 2009) pod názvem: *Pokračování: Řecko*. V době, kdy jsme připravovali toto české vydání *Komunismu*, se v Řecku rozhovořely nové boje proti úsporným opatřením vynucovaným kapitálem. Proto jsme poněkud pozměnili název tohoto textu tak, aby vyjadřoval kontinuitu boje proletariátu v Řecku.

2 Z textu *Řecko: volání po nové internacionále* distribuovaného v Řecku během prosincového hnutí.

3 Výňatek z letáku *Nic neskončilo – My jsme jen začátek – Prohlášení*, vydaného shromážděním (zdroj UK Indymedia) a ukazující vysokou úroveň spontaneity a naivity ve vztahu k cílům hnutí, které komentujeme dále.

4 Z letáku *Ničíme přítomnost, protože přicházíme z budoucnosti*. Proletáři z okupované budovy ASOEE. Celý text v českém překladu naleznete v *Komunismu* č. 1.

Chtěli bychom zdůraznit, jak moc se vyjádření těchto soudruhů shoduje s tím, co jsme napsali v úvodu k našim *Tezím programové orientace* (poznámka číslo 2): „*Navzdory všem obtížím představovaným formálně-logickým a buržoazním jazykem se snažíme,*

proti odporné normalitě koloběhu produkce a distribuce. Za nynější situace není nic důležitějšího než zpevnování této barikády proti třídnímu nepříteli. I když třeba nakonec pod tlakem přísluhovců (para)státu a nedostatečnosti naší barikády ustoupíme, všichni moc dobře víme, že nic již nikdy nebude v našich životech stejné.“

Jaké úžasné potvrzení proletariátu jako třídy! Jak terorizující (pro buržoazii) znovuobjevení se proletářského boje za zrušení tohoto společenského systému a vládnoucí třídy! „Stejně tak vnímáme sebe sama v historické souvislosti rekonpozice nového třídního subjektu, jenž již odedávna nese příslib, že se zhostí role hrobaře kapitalistického systému. Jsme přesvědčeni, že proletariát nikdy nebyl třídou kvůli svému postavení, ale naopak, že jako třída pro sebe se ustavuje na základě střetu se šéfy, nejdříve jedná a až později si uvědomuje své jednání.“⁵

Proletariát se znovu rodí, když vtrhne do ulic. Proletariát se definuje a formuje jako konfrontace s kapitálem, samotná revoluční teorie se znovu potvrzuje v projevech avantgard. Naši soudruzi znovu získali koncept proletariátu, který kontrarevoluce stále falzifikuje, sociologizuje, často redukuje na pouze průmyslové dělníky a systematicky vyprazdňuje od jeho kontrastní dynamiky: proletariát se ustavuje v konfrontaci s kapitálem! Proletariát stojí jako síla proti neustálému vydírání námezdní práci.

Když už nebylo možné déle zakrývat

zevšeobecňování nepokojů ani na národní, ani na mezinárodní úrovni, náš starý nepřítel pokračoval prostřednictvím všech možných médií ve vysvětlování, že „pravíková vláda udělala chyby“ a že „by měla rezignovat“. Avšak vyšlo nespočetně komuniké a proklamací, které odsuzovaly tuto ohavnou lež.

„Politici a žurnalisté se vyrojili kolem nás a zkoušeli našemu hnutí vnutit jejich vlastní selhávající racionalitu. Jako kdybychom povstali kvůli tomu, že je naše vláda zkorumpovaná nebo proto, že bychom chtěli víc jejich peněz, nebo víc jejich pracovních míst.

Rozbíváme banky, protože chápeme peníze jako jednu z ústředních příčin našeho smutku, rozbíváme obchody, ne proto, že život je drahý, ale proto, že zboží nám brání žít za každou cenu. Napadáme policejní špínu, ne jen proto, abychom pomstili našeho mrtvého soudruha, ale proto, že oni vždy budou překážkou mezi tímto světem a světem, po kterém toužíme.“⁶

Jak rozhodující je pro pokračující boj fakt, že proletariát nezaměňuje svého nepřítel za takovou či takovou vládu či stranu. Jeho nepřitelem nejsou dokonce ani všechny vlády a strany jako celek, ale peníze, kapitál, společenské vztahy výroby! Navzdory všem anti-teroristickým kampaním, které všechny státy na světě vyvolaly, aby upevnily svůj monopol na teror, vtrhli proletáři v Řecku do ulic a v záru bitvy volali: „*Námezdní práce je skutečný terorismus! Žádný mír šéfům!*“

Povstání proletariátu v Řecku rozzářilo celý svět. Ne svými pozitivními návrhy, ale svou radikální kritikou dnešní společnosti, bez toho, aby cokoli žádalo od výkonné moci, což dělalo světovou buržoazní moc v mezinárodním měřítku evidentně nejvíc. Citujeme revoluční vyjádření bojujících proletářů: „*Prosincové povstání nepředložilo žádné konkrétní požadavky, a to právě proto, že jeho účastníci každodenně zakouší a tedy znají odmítání vládnoucí třídy splnit jakýkoli takový požadavek. Šepot levice, která původně požadovala odvolání vlády, vystřídalo němé zděšení a zoufalý pokus o uklidnění nekontrolovatelné povstalecké vlny. Absence jakéhokoliv reformistického požadavku reflektuje podzemní (i když stále nevědomou) tendenci k radikálnímu podvrácení a překonání stávajících zbožných vztahů a vytvoření vztahů kvalitativně nových.*“⁷

Na rozdíl od jiných zemí (kde proletariát nevtrhl do ulic, když měl, když byli potlačováni imigranti bez dokumentů a vězni, když byly páchany otevřeně rasistické činy) spočívá síla hnutí v Řecku ve faktu, že buržoazie a její nejrůznější aparáty neuspěly v izolování těch sektorů proletariátu, které dlouho před prosincem iniciovaly příkladné boje rezonující v celé zemi i v zahraničí. Máme na mysli ty sektory, které jsou nejvíce vystaveny každodenní represí – vězně, imigranty bez dokumentů, imigranty, mládež a „nekonformní“ jedince – ale obecněji všechny proletáře pracující na černo a na

co možná nejpřesněji, vyjádřit subjekt revoluce spolu s naším pojetím komunismu. Pro nás koncept komunismu není ideálem, který se má aplikovat, ale hnutím ničícím společnost kapitálu a společnost, která je vyústěním této praktické negace. (...) Proti proudu dominantní ideologie a s rizikem, že budeme šokovat, můžeme konstatovat – posuneme-li se k vyšší míře abstrakce – že to nejsou komunisté, nebo proletariát, kdo mění sociální hnutí v hnutí komunistické, ale naopak je to komunismus jakožto historické hnutí, kdo, poprvé v dějinách, v proletariátu nalézá opravdu revoluční třídu schopnou nastolit komunismus jako efektivní negaci. Je to komunismus, kdo kooptuje historicky nejrozhodnější prvky třídy, ty, které vždy prosazují zájmy celého proletariátu, jako vedení strany a nadcházející revoluce.“

5 Tamtéž.

6 Z textu Řecko: volání po nové internacionále, již citovaného.

7 Z prohlášení Ničíme přítomnost, protože přicházíme z budoucnosti.

cházející se v překerní situaci, špatně placené proletáře, kteří bezpochyby zažehli požár hnutí.

Proletariát v Řecku prokázal svou sílu, když se těmito sektorům, radikálně konfrontujícím kapitalismus a stát, nebál vyjádřit solidaritu. Jisté, byly to boje vězňů, imigrantů bez dokumentů a proletářů odsunutých na okraj společnosti, co se v celém proletariátu ozývalo jako jeho vlastní vyjádření a co dalo vzniknout tomuto hnutí. Už v listopadu 2008 se rozšířil boj vězňů. Více než 7 000 z 12 000 vězňů se účastnilo sérií organizovaných protestů (mezi jinými i hladovky, která začala 3. listopadu).⁸ Buržoazie nezvládla udržet tento boj pod kontrolou a protest se přelil do ulic, jak potvrdila radikalizace demonstrace ze 17. listopadu.⁹ Malé skupiny prováděly přímé akce po celý listopad. Podnikaly akce proti utlačovatelům a také proti všem formám sledování občanů, ničily např. sledovací kamery na mnoha strategických místech. Ve stejnou dobu boj oslovil zahraničí a vytvořil první výzvu k mezinárodní solidaritě. V rámci stejného hnutí se objevily boje různých skupin imigrantů a imigrantů bez dokumentů, kteří také zahájili hladovku, zároveň s dalšími demonstracemi a akcemi (jakou byla třeba okupace radnice v Chanií). To bylo novým impulsem pro proletářské hnutí, které v různých městech a zvláště 5. prosince v Aténách násilně demonstrovalo. Brzy nebylo dne bez bojů a aténská demokracie každý den odpovídala represí až do Alexisovy vraždy, která byla poslední kapkou.

Od tohoto momentu už nic nebude stejné. Nemůžeme předložit detailní popis hnutí, ale můžeme vyzdvihnout některé jeho podstatné momenty.

„Od první chvíle po zavraždění Alexandrose propukají v centru Atén živelné demonstrace a nepokoje, Polytechnika, Ekonomická a Právnická fakulta jsou obsazeny a v mnoha různých čtvrtích i ve středu města dochází k útokům proti státu a kapitalistickým terčům. Demonstrace, útoky a střety propukají v Soluni, Patrasu, Volosu, Chanii a Heraklionu na Krétě, v Gianneni, Komotini, Xanthi, Serres, Sparti, Alexandroupoli, Xytilini. V Aténách na ulici Patission – před Polytechnikou a Ekonomickou fakultou – trvají střety celou noc. Před Polytechnikou pořádková policie používá gumové projektily. V neděli 7. prosince tisíce lidí demonstrují u policejního ředitelství v Até-

nách a napadají zásahové jednotky policie. Ulicemi městského centra se šíří střety bezpříkladné intenzity a trvají až do pozdních nočních hodin. Řada demonstrantů je zraněna a někteří zabití. Od pondělního rána až do dneška se vzpoura šíří a zesiluje. Poslední dny jsou plné nesčíslných sociálních akcí: demonstrace militantních středoškoláků – v mnoha případech – končí útoky na policejní stanice a střety s policajty v aténských čtvrtích i ve zbytku země, masivní demonstrace a konflikty mezi protestujícími a policií v centru Atén, během nichž dochází k útokům na banky, velké obchodní domy a ministerstva, obléhání parlamentu na náměstí Syntagma, okupace veřejných budov, demonstrace ústící v nepokoje a útoky proti státu a kapitalistickým terčům v mnoha různých městech.“¹⁰

Další zprávy hnutí obíhající na internetu popisují, jak nezastavitelný byl onen nádherný proletářský vztek, jak náležitý byl výběr jeho cílů:

„My všichni, navzájem odlišní, přiseme historii a otráskáme celou planetou. Nejen, že se tato vzpoura nezastaví, ale je určena k tomu se rozšířit napříč Evropu a celým světem. V tomto rámci chápeme paniku Státu. Nic však nemůžeme odpustit nebo obhájit či učinit snesitelným neuvěřitelné, nesrovnatelné orgie násilí, které Stát nepřetržitě vyvolává. Tím spíš, když média toto násilí nezaznamenají nebo je strašlivě překroutí. Naši soudruzi museli snášet neoprávněné bití, školáci jsou bití neúspěšně, fašisté používají své zbraně, tajní policejní agenti

jednají mimo kontrolu, životy imigrantů jsou ohrožovány, ale pro média existují jen vypálené obchody a „zločinné“ rabování. Naneštěstí pro ně zbývají už jen staré ženy v domácnosti a zbytek malých bojácnych mužů jako jsou vyřazení stoupenci fašistů. Náš hnev vůči těm všem nemá hranic a od teď by si měli dávat pozor. Tato vzpoura proměnila nemožné v možné. Je to sen, který se vzbudí, když končí nekonečná noční můra. Protože, soudruzi, to, co jsme zažívali na západních předměstích Athén, celý svět, to byla noční můra. Plivat každý den na naši bídu v hnusném městě, zabíjet naši představitost, bát se sousedů, zůstávat bezmocní v naší neschopnosti, být bombardováni vymyšlenými reklamami, které nás přesvědčují, že naše hodnota se rovná tomu, co máme, a ne tomu, co jsme.

8 „My, vězni ve vyhlazovacích centrech řeckého státu, již máme dost falešných slibů ohledně zlepšení podmínek ve věznicích, které všichni ministři spravedlnosti učinili v posledních deseti letech. Rozhodli jsme se zmobilizovat a trvat na našich požadavcích,“ prohlásili v komuniké.

9 Demonstrace se konají u příležitosti každého výročí „pádu diktatury“, ale tentokrát, díky boji vězňů, byly intenzivnější a jejich vrcholem bylo vyjádření solidarity s těmito vzbouřenci.

10 Z letáku Jejich demokracie vraždí... Okupace aténské Polytechniky, pátek 12. prosince 2008. Překlad na www.tridnivalka.tk.

Alexisi, stydíme se, protože probudit nás z této noční můry a žít sen života, stálo tvou krev. Ale jestliže my se kvůli tobě stydíme, ostatní by se tě měli bát strachem, který ochromuje vnitřnosti. Především všichni fyzlové, kteří se oblékli jako vzbuřenci, aby odtáhli školáky do kobek na policejním ústředí. ΝΕΧΑΙΜΕ ΠΡΟ ΝΕ ΖΑΔΝΕ ΣΛΙΤΟΒΑΝΙ. ΝΕΧΟΗΟΥ ΣΕ ΠΡΕΔ ΝΑΜΙ ΣΧΟΒΑΤ. Jejich trest se blíží a žádný Stát je nemůže zachránit. Vy jste ti, kdo rozšiřují nejhorší katastrofické teorie, odporné poraženectví, šílený strach, a to vše jen abyste si zachránili kůži. Νεzachráníte si ji. Ale neděláte to jen vy. ΒΣΕΧΗΝΥ parlamentní strany jsou v tísní a umírají touhou vzpouru rozehnat. Lidé z nižší střední třídy, kteří si neumí představit svůj život bez svého obchůdku. Dehydrované existence, které žijí jen pro svůj peněžní příjem, mají také své obavy o existenci. Νεμυší se nás tolik bát. S výjimkou těch, kteří aktivně a otevřeně pomáhají vraždícímu Státu, ponecháme zbytek jejich nesnesitelné bídě. A tleskáme těm, kteří překročili svůj stín a účastnili se události na správné straně. A překvapivě (vzhledem k represí) jich nebylo málo. Ale dost o nižší střední třídě.

Historii nyní píší jiné síly a tyto síly v příštích dnech nesmírně posílí svou přítomnost. Po šesti dnech obrovských bitev ΔΝΕΣ začne druhé osudové kolo s novými výšínami a mezníky, kterých je třeba dosáhnout. (...) Budou tam školáci, kteří přetrpěli nejhorší policejní brutalitu, budou tam studenti vzpoury 2006-7, budou tam nezaměstnaní, kteří bojují proti depresi a pokoření, budou tam dělníci, kteří se v poslední době dívají na svého šéfa jinak, budou tam imigranti, kteří už léta vědí, co znamená diktatura, budeme tam my ze západních předměstí, už roky rozpolcení tím nejsměšnějším regionalismem. ΒΥΔΕΧΕΤΑΧ ΒΣΙΧΗΝΥ.¹¹

Je pravda, že vedle tohoto odmítnutí, této negace světa, vedle toho, že hnutí ohromujícím způsobem pochopilo nutnost sociální revoluce, tedy nutnost úplně zničit kapitalistický systém, tento manifest také rozvinul mnohem neurčitější a slabší vyjádření.

„Obviňují nás, že naše vzpoura je nesrozumitelná, slepá, reaktivní. Že ještě nevíme, co chceme a nechceme. Že jsme zloději a ničitelé. Nuže, my víme, co chceme a co nechceme. Νεchceme fyzly placené za terorizování teenagerů. Νεchceme chemickou válku, která stahuje naše plíce a oslepuje naše oči. Νεchce-

me zásahové jednotky, bodyguardy, pasáky, parazity, vyhazovače, profese násilí a síly. Νεchceme znečištěný vzduch a spálené lesy, beton, který zabíjí zemi. Νεchceme vězení, která drtí individuum, absurdní zákony o marihuaně, kamery, které sledují životy, aby chránily neživý majetek. V tomto konceptu manifestu pro život po vzpouře žádáme a zavedeme.

- 1) *Osvobození širšího centra Athén od aut. Νεχέστο pro chodce, kola a děti.*
- 2) *Přeměnu zničených bank na azyl pro chudé, knihovny, neplacené internetové kavárny a coffee shopy jako v Amsterdamu.*
- 3) *Přeměnu policejních služeben na kuchyně, které by zdarma nabízely přírodní potraviny komukoli, kdo o to požádá a kdo to potřebuje.*
- 4) *Volný přístup a použití duševního vlastnictví, informačních materiálů a vysokorychlostní internet s moderními optickými vlákny zdarma.*
- 5) *Konec užívání ropy a zemního plynu a jejich nahrazení high tech akumulátory na sluneční energii a dalšími zcela recyklovatelnými zdroji energie.*
- 6) *Útoky na všechny policie kryté nevěstince a osvobození všech nucených prostitutek. Pozitivní uznání ženské sexuality jako práva si zvolit. Žádné slitování s násilníky a pedofily. Žádné ponižování těch, kteří si užívají svou sexualitu jinak, pokud to nedělají za použití násilí.*

7) *Útoky na vězení a propuštění všech, pokud jim nebyly prokázány zločiny pedofilie, znásilnění, rasismu a obchodu s bílým masem.*

8) *Přednost pro děti a jejich potřebu hry, lásky, něžnosti a radosti.*

9) *Svobodnou vzdělávací a zdravotnickou infrastrukturu se současným omezením svévolie a moci těch, kteří v ní pracují. Zodpovědné, otevřené, přátelské vztahy mezi lékařem a pacientem a žákem a učitelem.*

10) *Svobodnou dopravu a podporu používání kol ve městě, zároveň rozšíření vlaků napříč zemí.*

Tó je zhruba to, co chceme a čeho dosáhneme. ΝεCožná tam chybí něco stejně důležitého, ale to, co je zmíněno není ani málo, ani zanedbatelné. Víme, že naše hnutí nejen získalo světovou pozornost, ale také inspirovalo globální vzpouru. Tó jsme brali v úvahu při rýsování těchto deseti bodů zhruba formulujících „co chceme“.

Bylo by o dost snadnější zahodit takové návrhy, nebo zesměšnit úzký rámec takových tvrzení. V tomto výčtu témat, která se vynořila z diskuzí a shromáždění, nicméně především zdůrazňujeme naprosté odmítnutí současného světa vyjádřením prostřednictvím vyjmenování toho, „co nechceme“. Toto odmítnutí, tato negace tvoří výchozí bod každého revolučního hnutí. Znovu zdůrazňujeme, že tato negace se nikoho, dokonce ani stát, o nic neprosí.

Zaměřuje se na posílení sebe sama. Taková vyjádření mají obrovskou hodnotu, protože začínají u zásadního porozumění tomu, že pro změnu bude nezbytné sáhnout k násilí, aby byla svržena autorita státu a nahrazena něčím jiným. Touha hnutí změnit centra spekulací a represe (banky, policejní stanice, ...) v něco užitečného pro lidstvo je pozitivní, ačkoli je těžké pochopit, jak by něčeho takového mohlo kdy být dosaženo. A konečně, stojí za to zmínit, že jeho protagonisté vidí tyto požadavky (které ve skutečnosti nejsou nijak vysoké) výhradně jako okamžitá opatření, o nichž nelze vyjednávat a že jsou si vědomi toho, že později bude nutné vyřešit další a důležitější otázky.

Je fakt, že tento manifest obsahuje celou škálu iluzí vlastních každému rodícímu se a různorodému hnutí, iluzí podpořených okolnostmi a ideologickým tlakem nahonem vyjádřit nějaká pozitivní řešení, a že hnutí ještě dostatečně neprosadilo svou silnou stránku spočívající v popření celé existující společnosti. Proto se tu objevují některá poněkud iluzorní řešení vzhledem k prostředkům zamýšleným k tomu změnit to, co nejvíc ovlivňuje jejich bezprostřední životy, řešení, která nevykořeňují celý systém vykořisťování. Faktem je i to, že z těchto projevů můžeme cítit zhoubný vliv módních levičáckých a environmentalistických ideologií, jejichž reformistická poslušnost nevyhnutelně omezuje rozsah

hnutí. To jsou a budou limity, s nimiž bude příští proletářské hnutí konfrontováno. Nejdůležitější však není obsah těchto nesmělých bezprostředních a velmi často reformistických bezprostředních opatření (ačkoli některá mohou znít celkem přitažlivě), ale jim vlastní negace všeho nyní existujícího, násilný střet s celým kapitalistickým světem bráněným levičáky, centristy nebo pravičáky.

Nakonec stojí za to poznamenat, že bod 7: zaútočit na vězení a osvobodit všechny zadržené (až na některé meze ve formulaci), neodpovídá ostatním bodům, protože to není něco, na co bychom se měli zaměřovat, ale spíše rozhodující projev hnutí, i když v tomto stádiu nemá sílu ho na sebe vzít. Je to důležitý cíl, ale pro tuto chvíli je mimo náš dosah. Na rozdíl od ostatních bodů se otevřeně staví proti demokratickému a zákonnému uspořádání soukromého vlastnictví a buržoazní dominance a natolik zdůrazňuje jasnější rozchod s reformismem.

V této historické epoše tolik rozděleného proletářského hnutí je nejzávažnějším rysem bojů v Řecku, jak už jsme zmínili, síla, kterou hnutí ukázalo, když porazilo ona roztržštěná a přihrádky tak rozhodující pro buržoazní panství. Proti oficiálnímu opovržení, proti rasismu, který je kapitalismu vlastní, proti slušným občanům vzal proletariát obranu svých zájmů na svá bedra a pod svým praporem shromáždil vězně, imigran-

ty, mládež a všechny další sektory, které obvykle zůstávají izolované. Jestliže tyto sektory musely dříve často samy čelit koalici všech buržoazních sil, v prosinci se spojily a vtrhly do ulic, zažehly signální oheň, jehož mohutnými plameny se mohli kochat proletáři na celém světě.

Hnutí bylo daleko toho ignorovat problém rasismu a dalších členění permanentně sloužících k udržování kapitalistického panství a útlaku,¹² čelilo jim kvůli tomu, čím skutečně jsou, a mnoho diskuzí a komuniké se zabývalo záležitostmi imigrantů a cizinců. Třídní vědomí se mezi jinými potvrdilo proti všudypřítomným rozdělením a protagonisté hnutí dali jasně najevo, že bojují bok po boku s místními proletáři i s imigranty a uprchlíky.

„Těto širší mobilizace, jejímž parním motorem jsou studentské demonstrace, se masově účastní také druhá generace přistěhovalců a řada běženců. Ti vycházejí do ulic v malých skupinách, jsou jen omezeně organizováni a jejich spontaneita a stimulace popisují jejich mobilizaci. Právě teď jsou těmi nejmilitantnějšími cizinci žijícími v Řecku. (...) Děti přistěhovalců se masově a dynamicky mobilizují, (...) jedná se o druhý francouzský listopad 2005. (...) Tyto dny patří i nám. Tyto dny patří stovkám imigrantů a běženců, kteří byli zavražděni na hranicích, na policejních stanicích, v práci. (...) Gramos Palusi, Luan Bertelina, Edison Yabai, Tony Onuoha, Abdurahim Edriz, Modaser Mohamed Ashtraf – právě jim a mnoha dalším, na něž jsme nezapomněli, patří tyto dny. Tyto dny jsou důsledkem každodenního policejního násilí, které zůstává nepotrestáno a bez reakce. Jsou důsledkem ponižování na hranicích a v zadržovacích uprchlických centrech, které stále pokračuje. (...) Tyto

11 Z letáku *Nic neskončilo – My jsme jen začátek – Prohlášení*.

12 Nejhorším aspektem rasismu je ten, který existuje v samotné podstatě kapitalistických sociálních vztahů a který způsobuje, že hodnota pracovní síly národního a bílého dělníka je vyšší, než hodnota pracovní síly cizince a/nebo černého dělníka. A je ještě zhoubnější, když si někdo myslí, že to tak není a když toto své tvrzení provází „anti-rasistickým“ ideologickým projevem.

dny jsou důsledkem ceny, kterou musíme platit prostě proto, abychom existovali, dýchali. Jsou důsledkem všech těch časů, kdy jsme skřípali zuby, urážek, kterými nás častovali, proher, které nám spočítali. Jsou důsledkem celé té doby, kdy jsme nereagovali, i když jsme k tomu měli všechny dobré důvody světa. Jsou důsledkem celé té doby, kdy jsme reagovali, a byli jsme sami, protože naše smrt a náš vztek nezapadaly do předem daných schémat, protože by nikomu nepřišly hlasy ve volbách, protože jsme nebyli dost dobří pro hlavní vysílací čas zpravodajství. Tyto dny patří všem marginalizovaným, vyloučeným, lidem se složitými jmény a neznámými příběhy. Patří všem těm, kdo každý den umírají v Egejském moři a v řece Evros, všem těm zavražděným na hranicích nebo na centrální aténské ulici, patří Romům v Zefyri, drogově závislým v Eksarhii. Tyto dny patří děckám z ulice Mesollogiou, neintegrováním, nekontrolovatelným studentům. Díky Alexisovi tyto dny patří nám všem.“¹⁵

Těmito slovy vydanými v Evropě, historickém centru kolonialismu a rasismu, vyhlašuje boj řeckého proletariátu internacionalismus proletariátu jako třídy. Protiklad mezi současným a budoucím světem už nemohl být jasnější, mezi světem kapitálu s jeho rasismem, jeho válkami, jeho otroctvím a masakry a společností zbavenou nelidskostí, a mezi společností vytvořenou proletariátem a jeho revolučním bojem.

Je pravda, že, stejně jako často předtím, hnutí pramenilo ze specifických sektorů proletariátu. Jak potvrdili protestující, když se hnutí po vraždě mladíka dalo radikálním směrem, ulice byly zaplněny především mládeží, skoro ještě dětmi (to se stalo také ve Francii v průběhu nepokojů na předměstích a boje proti CPE). Samozřejmě, jako vždy, to protagonisté zpočátku brali jako problém, ale pokračování a zevšeobecnění (včetně geografického) tohoto boje ho nakonec přesáhly. Takové znovupotvrzení proletariátu jako třídy vytvořilo zajímavou mezigenerační výměnu komuniké. Vyzdvihujeme některé pozoruhodné elementy, v nichž některé „děti“ podaly dobrou a konstruktivní kritiku konformismu dospělých, v zásadě svých vlastních rodičů. Zde v rámečku je dopis distribuovaný na Alexisově pohřbu, který napsali jeho spolužáci (slova napsaná velkými písmeny tak byla napsána i v původním dopise).

„CHCEME LEPŠÍ SVĚT!
POKOZTE NÁS!
Nejsme teroristi, nejsme ‚zakuklenci‘ ani
anarchističtí žilovové.
JSME VAŠE DĚTI, my jsme ti ‚známí
neznámí‘.
Máme sny, nezabíjejte naše sny!
Jsme rozhněvaní, nezabíjejte náš hněv!
VZPOMENEŤ SI!
Kdysi jste také byli mladí.
Teď se honíte za penězi, staráte se jen o to,
jak vypadáte, ztloustli jste, vypadaly
vám vlasy.
ZAPOMĚLI JSTE!
Očekávali jsme vaši pomoc a podporu.
Očekávali jsme, že se o nás budete zajímat,
že na vás konečně jednou budeme hrdí!
ZBŮTEČNĚ!
Žijete falešné životy, sklonili jste hlavy,
stáhli jste si i kalhoty a čekáte na den,
kdy umřete.
Nemáte žádné ideály, nezamilováváte se,
netvoříte!
Jen prodáváte a kupujete...
VŠUDE JEŇHACOTNĚ STĚATKY.
LÁSKA NIJKDE - PRAVDA NIJKDE.
Kde jsou rodiče? Kde jsou umělci?
Proč nevyjdou do ulic, aby nás chránili?
ZABŤEJTE NÁS!
POKOZTE SVÝCH DĚTECH!
P. S: Už na nás nestřílejte slzný plyn.
MŤ pláčem sami od sebe.“

Toto komuniké hodně kolovalo v Řecku i v cizině, a samozřejmě, že mnozí nemohli, než očerňovat jeho autory. Objevilo se ale i množství odezev, které s ním bezvýhradně souhlasily a vyzývaly všechny proletáře, aby se k boji přidali. A to chceme zdůraznit.¹⁴

Samozřejmě, tak jako při jiných příležitostech, některé sektory proletariátu selhaly a nejednaly, uvízly před svými televizory a nehybně trávily ideologický jed, který vytváří dobrého občana. Vždycky tu budou proletáři, kteří zradí svou třídu a budou jednat jako tiší spoluviníci represe sebe samých, jak poukázal „dětský“ leták. Nebyla to buržoazie, kdo potlačoval a zabíjel bojující proletáře. Buržoazie se ve strachu skrývala. Třídní panství je založeno na schopnosti vládnoucí třídy získat jednu část proletářů k tomu, aby a druhou část.

Jak jsme viděli, účastníci hnutí v Řecku nejen globálně odsoudili uděšené občany, ale také všechny, kdo odmítali vybrat si, na které straně stojí, či ty, kteří se neodtrhli od občanských demonstrací pořádaných levičáky a odboráři.

„Ti, kteří vlastní pouze jedinou komoditu, svoji pracovní sílu, a investovali ji na burze sociálního zabezpečení a do naděje, že jejich potomci snad získají možnost sociálního vzestupu a opustí postavení svých rodičů, dál sledují povstaleckou slavnost, aniž by se do ní zapojovali, ale také nevolají policii, aby ji rozehnala. V důsledku nahrazení sociálního zabezpečení policejní bezpečností a v důsledku zhroutilí akciového trhu s třídní mobilítou, řada pracujících se pod

tíhou kolabujícího univerza maloburžoazní ideologie a státního sebevědomí posouvá k (sociálně významnému) morálnímu ospravedlnování tohoto vzplanutí mládeže, aniž by se však doposud připojili k útoku na tento vražedný svět.

Pořád vláдели své mrtvolky v tříměsíčních litaniích profesionálních odborářů a v obraně smutného sekčního porážek před zúřící třídní agresivitou, která rychle vystupuje do popředí. Tyto dva světy se potkaly na ulicích v pondělí 8. 12. a celá země vzplála. Svět sekčního porážek vyšel do ulic bránit demokratická práva separovaných rolí občana, pracujícího, konzumenta, účastnit se demonstrací, na něž se nestřílí. Poblíž, ne moc daleko, vyrazil do ulic svět třídní agresivity v podobě malých, organizovaných „gangů“, které zapalují, rozbíjejí, rabují a rozebírají chodníky, aby mohly házet kamení po policejních vražích. Ten první svět (přínejméně tak se vyjadřovala politika profesionálních odborářů) byl tak vystrašen z přítomnosti toho druhého, že ve středu 10. 12. se pokusil demonstrovat bez obtěžující účasti této „lůzy“. Tak bylo již nastoleno dilema, ke komu se na ulici přidat: buď k demokratickému bezpečí občana, anebo k bojové solidaritě skupiny, k agresivnímu bloku, k pochodu, který brání existenci každého ostrými útoky a barikádami.¹³

Mnoho vyjádření z tohoto hnutí oprávněně a prudce odsuzuje všechny, kteří sice byli šokováni Alexisovou smrtí a nenásilně demonstrovali na protest proti ní, ale stále zůstávali podřízeni dominantní ideologii

a na každodenním základě kolaborovali s vládoucí třídou.

Proletáři z těch sektorů, kde je jejich práce méně ohrožena, a kteří velmi často požívají nejvyšší ochranu odborů, jsou vždy nejkonzervativnější. Z větší části jsou se svými názory a iluzemi překážkou proletářské solidarity a bojovnosti. Kromě těch, kteří momentálně mají „privilegovanou“ pozici ve výrobním aparátu, je klíčovým jménem kontrarevoluce spořádaný občan. Levicové buržoazní strany jsou pro konstrukci této ideologie rozhodující. V Řecku, stejně jako v dalších zemích, jsou tyto strany silně zakotveny ve výše zmíněných sektorech a vždy zaujímají postoj proti komunistickému boji. Všeobecné shromáždění povstálých athénských dělníků, které okupovalo odborové ústředí Všeobecné konfederace řeckých pracujících, vytvořilo nádherný akt vzdoru vůči silnému vlivu těchto levicových kontrarevolučních sil a odmítlo mnoho mediálních lží. Tato budova, trvalá bašta buržoazního pořádku placená proletáři, se krátce dostala pod kontrolu právě proletářů, a tak se mohla naše třída utkat s kontrarevolučními pokusy odborů dostat hnutí pod kontrolu. Kromě samotného obsazení budovy byl tento čin i vysoce symbolický pro boj proti odborářskému aparátu a byrokracii, jak zdůraznilo následující komuniké:

„Abychom podrobili kritice a demaskovali úlohu odborové byrokracie v podrývání dnešního povstání a nejen v něm. GSEE a celý odborový mechanismus, který ji po desítky a desítky let podporuje, podrývá boje, pro-

dává naši pracovní sílu za drobky, udržuje systém vykořisťování a námezdního otroctví. Stanovisko GSEE z minulého středu je poměrně výmluvné: GSEE zrušila plánovanou demonstraci stávkujících a uspořádala jen krátké shromáždění na náměstí Syntagma, přičemž se zároveň postarala o spěšný rozchod lidí z náměstí, neboť se bála, že by se mohli infikovat virem povstání.“¹⁴

Nicméně, během této odvážné přímé akce se spolu střetly dvě klasické tendence (jako vždy a všude): na jedné straně levé křídlo sociální demokracie kritizující pouze odborářskou byrokracii a na straně druhé ti, kteří šli až ke kořenu problému, když kritizovali samotný základ odborů jako aparát kapitalistického útlatku:

„Od začátku je zřejmé, že uvnitř okupační iniciativy existují dvě tendence, bez ohledu na to, jak zřetelně jsou artikulovány: workeristická, která chce okupaci využít symbolicky, aby kritizovala odborovou byrokracii a podpořila myšlenku politicky ovlivněného odborářství zdola, a proletářská, která chtěla napadnout další instituci kapitalistické společnosti, kritizovat syndikalismus a místo využít k vytvoření další bojové pospolitosti v kontextu obecného nepokoje.“¹⁷

Odboráři a jejich přepadová jednotka evidentně nemohli tolerovat takovou potupu, jakou jim do tváře vrhnul revoluční proletariát. Ve stejný den se pokusili znovu nabýt kontrolu nad budovou silou. Svolali více než padesát svých nohsledů, kteří se pokusili okupanty vyhodit. Ti se však bránili a díky okupantům z ASOEE (Ekonomické fakulty v Athénách) se jim podařilo odsu-

13 Toto komuniké bylo distribuováno 15. prosince a začínalo nadpisem: „Následující text dnes lidé z athénské organizace Duch albánských migrantů distribuovali na studentské demonstraci před policejním ústředím.“ Celý text v českém překladu naleznete na www.tridnivalka.tk.

14 Viz „Otevřený dopis athénských dělníků studentům“ podepsaný Proletáři. Český překlad naleznete na www.tridnivalka.tk.

15 Z prohlášení Ničíme přítomnost, protože přicházíme z budoucnosti, již citovaného.

16 Z „Deklarace Všeobecného shromáždění povstálých athénských dělníků“. Celý text v českém překladu naleznete na www.tridnivalka.tk.

17 Z textu Ta Paidia Tis Galarias (TPTG): „Příběh prosincové vzpoury v Řecku očima přímých účastníků“. Celý text v českém překladu naleznete na www.tridnivalka.tk.

nout vyklizení až na třetí hodinu odpoledne. Aby pojistili okupaci, vyzvali ke shromáždění, které se konalo o několik hodin později a jehož se účastnilo okolo osmi set lidí.

Navzdory všem těmto snahám musíme přiznat, že úsilí našich nepřátel přineslo ovoce a že z ohromného množství proletářů, kteří byli ve dnech bojů v ulicích, se jen hrstka zbavila silného vlivu odborářské buržoazie. Mnozí dělníci z těžkého průmyslu byli spíše diváky než aktéry, což znamená, že se nechopili onoho boje, nepřidali se k němu, jak je vybízeli jejich soudruzi z avantgardy. To se ukázalo jako významné omezení rozsahu revolty. Nicméně, jak se krize prohlubuje, i jistota zaměstnání, tak ústřední pro zajištění konformismu, se začíná hroutit. Pak se proletáři z velkých podniků osvobodí od silného vlivu odborů (a obecně i od vlivu sociální demokracie) a mohou hrát v boji významnou úlohu. Mimochodem, považujeme za důležité učinit zde srovnání s proletářskou revoltou v Argentině v letech 2001–2002, kde krize dosáhla takových rozměrů, že i tyto sektory vtrhly do ulic, což obecně nebyl případ Řecka. Kapitalismus v Evropě vlastně teprve musí odstartovat přímý útok na všechny tyto sektory, což prozatím umožňuje celému státnímu aparátu (a zvláště odborům) nadále udržovat proletariát rozdělený. Navzdory tomu, co je dnes známo jako „krize“, zasáhla kapitalistická katastrofa v Evropě především nejslabší vrstvu proletariátu (mladé lidi, imigranty, imigranty bez dokumentů a marginalizované lidi v nestabilní situaci). Proto jsou to právě oni, kdo vedou všechny hlavní boje na tomto světadíle. To může být vysvětlení, proč byla charakteristika boje v Argentině odlišná. V Řecku, soudě podle jeho výbušné a povstalecké podoby, se hnutí zdálo dát v sázku vše. V Argentině hnutí trvalo mnohem déle, bylo však také mnohem více zamořeno politickými iluzemi (ústavodárné shromáždění, klasický reformismus, argentinské vlajky atd.) a především managementistickými tendencemi (samospráva, výrobní družstva ustavená nezaměstnanými atd.). Tyto morové rány byly hlavním vnitřním faktorem likvidace hnutí. Řecké hnutí ideologie vyjadřovaná Negrim (nebo Hollowayem) či módním komandantem Marcosem, který chce změnit svět bez vyřešení otázky moci, téměř neovlivnila. Hnutí vydalo otevřenou výzvu vládnoucí třídě (v argentinském stylu „*Que se vayan todos!*“ –

– Pryč s nimi se všemi!). Explicitně potvrdilo své povstalecké cíle a v šachu ho držela jedině a konečně jeho izolace, jinak řečeno fakt, že bez toho, aby se k boji přidal proletariát z ostatních zemí (alespoň z ostatních evropských zemí, jak prohlašovaly letáky), nebylo možno zajít dále.

I zde prokázaly avantgardní sektory obrovskou schopnost jasně uvažovat: „*Víme, že nastal čas uvažovat strategicky. V časech imperialismu víme, že podmínkou vítězného povstání je, že se rozšíří, přinejmenším na úrovni Evropy. V posledních letech jsme to zažili a poučili jsme se. Celosvětové kontra summit, studentské a předměstské nepokoje ve Francii, hnutí No-Táv v Itálii, oaxacká komuna, nepokoje v Montrealu, ofenzivní obrana squatu Ungdomshuset v Kodani, rioty proti národnímu kongresu Republikánů v USA a seznam pokračuje.*

Narozeni v katastrofě, jsme děti všech krizí: politické, sociální, ekonomické, ekolo-

gické. Víme, že tento svět je slepou uličkou. Člověk by musel být blázen, aby lnul k jeho troskám. Musíte být rozumní, abyste se organizovali.“⁴⁸

Tyto výzvy šířené z Řecka vyburcovaly solidaritu s proletářskou revoltou v Řecku po celém světě:

„Výbušné události ihned po vraždě spustily vlnu mezinárodní mobilizace na Alexandrovo památku a v solidaritě se vzburouenci, kteří bojují v ulicích a inspiroují protiútok proti totalitarismu demokracie. Shromáždění, demonstrace, symbolické útoky na řecké ambasády a konzuláty a jiné solidární akce se odehrály na Kypru, v Německu, ve Španělsku, Dánsku, Holandsku, Velké Británii, Francii, Itálii, Polsku, Turecku, USA, Řecku, Švédsku, Švýcarsku, Austrálii, na Slovensku, v Chorvatsku, Rusku, Bulharsku, Rumunsku, Belgii, na Novém Zélandě, v Argentině, v Mexiku, Chile a jinde.“⁴⁹

Objevilo se podstatně víc odezev a projevů solidarity než jakých se dočkaly jiné případy revolt v posledních letech. Doufáme, že je to znakem toho, že jakkoli proletariát podřímával, současná katastrofální situace buržoazní společnosti a odvěta řeckých proletářů byly oním životně důležitým otrěsem, jež ho začal probouzet. Dosáhli jsme bodu zlomu směrem ke konci třídní nevědomosti, bodu, kdy už nikdo nebude lhostejný k stále každodennější katastrofě a tomuto neohroženému boji proti systému?

Jsou to samozřejmě tyto mezinárodní přímé akce, které musí sloužit za vzor, a které musí být postaveny proti buržoazním levicovým alternativám, jež jen karikují solidaritu (ve skutečnosti se jí snaží odklonit nebo jí zabránit), podporují mírumilovné demonstrace, petice, neškodné karnevaly či humanitární/charitativní kampaně.

Je nutné připomenout, že skutečná, silná a organizovaná třídní solidarita stále neexistuje, že to, co děláme, my, proletáři z jakékoli jiné části světa, abychom podpořili tak výjimečné hnutí jako toto, je naprosto nedostatečné.

Jedním z největších problémů pro proletariát na celém světě je otázka „co dělat?“, abychom po každém malém konfliktu nebo velké bitvě vyrvali naše druhy vězně ze spárů represe. Je jasné, že za současné mezinárodní rovnováhy sil proletariát skutečně není schopný tuto nutnost uskutečnit

na třídním základě. Nemožnost vynutit si propuštění soudruhů ve vězení přímou akcí a plnou silou je podstatným prvkem permanentního vydírání, ke kterým se demokracie a její agenti uchylují, aby nás donutili hrát podle jejich pravidel. Podle těchto pravidel je to izolované individuum, které čelí státu, osamocený občan sám čelí soudnímu aparátu a není jiné „obran“ než individuální obrany na poli práva a „solidarity“ – posílání materiální pomoci pro přežití ve vězení, stání před soudem a platby právníkovi... V obtížné diskuzi nad tím, jak čelit každé konkrétní situaci, nesmíme pustit ze zřetele fakt, že buržoazie neuplatňuje diktaturu jen tím, že vězni naše soudruhy, ale i tehdy, když nám silou vnucuje zákon a nutí nás k této individuální obraně jako občané. Občanská práva, tak obhajovaná našimi nepřáteli, vždy obsahují tuto součást státního teroru užívanou proti organizování se proletariátu jako síly.

Ale jak už jsme odhalili, jakkoli důležitá a odvážná může přímá akce mezinárodního proletariátu v solidaritě s proletariátem v dané oblasti být, skutečná solidarita znamená intenzifikaci boje proti buržoazii kdekoli se nachází. Nejzazším projevem solidarity bude, až proletariát ze všech částí světa vtrhne zároveň do ulic a postaví se jednomu a tomu samému nepříteli. Jedině tehdy bude možná sociální revoluce, jak vyjádřilo mnoho internacionalistických skupin.

„*Soudruzi, následujeme příklad našich bratrů v Řecku, kteří se nenechali zadržet žádným pokusem o demokratickou integraci. Vězte se na pozoru před triky, které demokracie vytahuje, aby nás oklamala. Všichni politici ve vládě nebo v opozici, stejně levicáci jako pravicáci, represivní síly, novináři a další poslové kapitálu... ti všichni jsou vyjádřením kapitalistické bestie, tj. náhradní díly, alternativy, falešné opozice a nástroje k naší likvidaci. Chceme změnit celý svět od základů. A proto spolebáme sami na sebe, když se organizujeme mimo a proti všem aparátům státu (stranám, odborům, nevládním organizacím atd.), když se zbavujeme rozdělení, které nám chtějí vnutit (mládež versus starší, dělníci versus studenti nebo nezaměstnaní, imigranti versus domácí atd.)“²⁰*

Z Rosaria v Argentině zaznívá stejné prohlášení – skutečná solidarita znamená bojovat proti kapitalismu všude a postavit se naší „vlastní“ buržoazii:

„*Proč reagovat na tyto události, které se staly tak daleko od místa, kde se snažíme žít naše životy? Protože my, vykořisťovaní a utlačovaní, nemáme žádnou vlast: vlastenectví slouží vládnoucí třídě, aby skrývala sociální antagonismus, v němž žijeme, je to alibi pro rozdělení ovládaných, jeho účelem je připravit je o jejich třídní identitu. Protože jsme byli, jsme a budeme ti, kteří stojí proti tomuhle druhu neživota, podporujeme ty, kteří ženou vzpouru v Řecku kupředu jako potvrzení života, ničí co je ničí (a co ničí i nás), berou si zpět jídlo vyrobené našimi bratry, okupují univerzity, aby se shromáždili, čelí policii, získávají ulice, jednájí mimo a proti stranám a odborům a ukazují nám, že skutečná organizace je budována zdola. 'Dělníci, nezaměstnaní, studenti, maskovaní v kapucích' jsou kategorie, které používají buržoazní média, aby izolovala a rozdělila. NcY říkáme: 'Všichni proletáři! Bojujme a organizujme se proti naší «vlastní» buržoazii v našem «vlastním» regionu...“²¹*

18 Z textu Řecko: volání po nové internacionále, již citovaného.

19 Z letáku *Jejich demokracie vraždí...*, již citovaného.

20 Výňatek přeložený z výzvy vydané Výborem Asturie vyjadřující solidaritu s boji v Řecku (solidariosg@gmail.com).

21 Zde otištěná a přeložená výzva se jmenuje „Osvětíme nejasnosti!“ a je podepsána Anarchisté Rosaria, Argentina www.anarquistasrosario.cjb.net anarquistasrosario@yahoo.com.ar

A i z České republiky („malého zahnívajících rybníčku sociálního smíru“, jak někteří soudruzi popisují „svou vlastní“ zemi) zazněly výzvy k solidaritě a proletářské akci:

„Ekonomika je v krizi? Dorazte jí! Pryč se sociálním smírem! Jedno Řecko nestačí! Dříve nebo později nám kapitál neoponechá už žádné rezervy. Budeme hodně strádat a možná, že nepřežijeme, pokud budeme dál otrocky přijímat námezdní práci a peníze jako nutný prostředek k uspokojování našich potřeb. A proletáři, kteří logiku směnné hodnoty odmítnou, vtrhnou do supermarketů a bez placení si vezmou, co potřebují, se určitě najdou. Třídní hnutí v Řecku znovu exploduje s ještě větší podvatnou silou a tentokrát nebude samo. A nebudou to ani jen proletáři v Číně, Bangladéši, Egyptě

sedí ve vězení. Toužíme jim pomoci rozšířením boje do ČR a do celého světa. Chceme s nimi sdílet a rozvíjet jejich zkušenosti, aby se globální revoluční povstání znovu vrátilo na pořad dějin...“²²

Třídní nevědomí proletariátu v Evropě a na celém světě nás stále vši svou vahou stahuje dolů a zabraňuje tomuto simultánnímu výbuchu proletářského násilí tak zásadnímu pro to, aby se nepokoje změnily v mezinárodní sociální revoluci. Bez tohoto zevšeobecnění, jak říkají naši soudruzi z ASOEE (viz jejich citované prohlášení) samozřejmě nastane okamžik, kdy se kvůli vzájemnému poměru sil vytratí dynamika. Je to skličující a přesto realistické pomýšlení, že dříve nebo později a navzdory naší snaze hnutí udržet a rozšířit se věci vrátí

reprezentace státu, rozdávaly dřímajícímu proletariátu, který v ostatních zemích „sledoval“ (co naši nepřátelé tvrdí o tom) „co se děje v Řecku“ prostřednictvím karikujících a kastrujících obrázků v televizi, brožury, prohlášení a výzvy k tomu, aby se k boji připojil. Tragické je, že sedativa a další ideologické drogy jsou stále efektivní a zabraňují rozšíření požáru. Jistěže tentokrát se stalo o mnoho více, než během jiných proletářských vzpour k jakým došlo v Iráku, Alžírsku a Argentině. Na mezinárodní úrovni se také objevily projevy přihlášení se k revoltě a vytvořily atmosféru kontrastující s tou, v níž se světová třída často zdá být pohřbená. V militantních diskuzích, na všeobecných shromážděních, v publikacích, v barech, na internetu ... vidíme, že mnoho

nebo Bolívii, kdo povstane. I tady se začnou sypat výkladní skříně. Budeme rabovat obchody a luxusní haciendy buržoazů. Masové stávkové bez odborů a proti nim rozervátí celou kapitalistickou ekonomiku. Stát se svojí policií a armádou bude jako vždycky hájit buržoazní pořádek a majetky a vést teror proti proletariátu, který nikdy nic nevyřeší, pokud neudělá svoji vlastní revoluci. Zatím naše veškerá podpora, sympatie, myšlenky patří proletářům v Řecku, kteří bojují nebo

k normálu. Tato skutečnost je důležitá, protože jedním z faktorů, který omezuje hnutí, je idea, že „povstání je třeba udržet co nejdéle“. Na internetu jsme četli komuniké, která to obhajovala.²³

Proletářský internacionalismus je stále omezen na těchto několik akcí, nezbytných a příkladných, jako byly ty, které provedla malá menšina skupin, které v různých zemích vtrhly do ulic, aby poskytly podporu revoltě v Řecku. Napadaly symbolické cíle,

proletářů, kteří byli ještě nedávno nacpání sedativy idiotství, ideologií a pacifismu, se nějakým způsobem identifikuje s tímto ohromným násilným vystoupením naší třídy. Ačkoli lze tušit zárodečné znovuoživení se tohoto pocitu, že patříme k jedné a té samé třídě stojící proti světu kapitálu, nemůžeme říci, že se proletářská vzpoura mezinárodně rozšířila.

Tomuto rozšíření nezabránil nedostatek internacionalismu mezi proletariátem

v Řecku. Právě naopak, je to nevědomí internacionalismu proletariátu v ostatních zemích, které stanovilo objektivní limity řecké revolty. V Řecku proletariát učinil vše, co mohl, aby prolomil svou izolaci a jeho akce byly internacionalistické ve své podstatě. Přinesly světlo všem našim proletářským bratrům, kteří v těchto akcích mohli spatřit svůj potenciál, velikost revoluce, kterou tyto akce ohlašovaly. Nadto, proletariát v Řecku nejen že ve svých akcích a prohlášeních vyzýval své bratry, aby se k boji přidali, ale v průběhu boje jasně vyjádřil, prostřednictvím konkrétních činů, internacionalistickou solidaritu – s proletariátem v dalších zemích, ne jen se zahraničními proletáři bojujícími v Řecku. Ve skutečnosti se v Řecku objevily letáky a akce namířené proti teroristickému

potlačování proletariátu v pásmu Gazy, kterou právě v oné době prováděl stát Izrael (a USA). To ukazuje, že proti terorismu mezinárodního státu není jiné solidarity než té, která užívá sílu a přímou akci.

Ohledně výše řečeného bychom rádi zdůraznili zásadně důležitou věc. Během vzpoury v Řecku si proletariát uvědomil, že USA zásobovaly zločince Židovského státu vojenským vybavením, které procházelo přes přístav Astakos, a bojoval za přerušení do-

pravy. Toto je zpráva „Hlasů odporu z okupovaného Londýna“:

„Zprávy z oficiálních médií odhalily, že americké námořnictvo se pokouší přepravit 325 velkých kontejnerů munice (přes 3000 tun) ze soukromého řeckého přístavu Astakos do Izraele, jako mimořádný lodní náklad zbraní, který měl pomoci okupaci pokračovat v páchání válečných zločinů proti Palestincům v Gaze. Informace o tom, kdy bude tato přeprava uskutečněna, jsou rozporné, možná data jsou 15., 25. a 31. ledna. (...) skupiny a jednotlivci (...) organizují národní mobilizaci/blokádu přístavu Astakos: antiautoritářské hnutí, protiválečné internacionalistické hnutí a místní shromáždění skupin a jednotlivců Astakosu již vydala výzvu ke shromáždění v přístavu Astakos ve čtvrtek 15. ledna.“²⁴

O několik dní později informovaly Spojené státy svůj izraelský protějšek, že lodní přeprava nákladu byla zrušena z neznámých důvodů. Ale my víme, stejně jako to vědí bojující proletáři v Řecku, Palestině a na celém světě, že naši nepřátelé raději zastavili celý transport (a možná ho doufali zorganizovali jinak), než aby kvůli němu čelili mezinárodní proletářské solidaritě a podnítili jasně všeobecné násilí třídy proti třídě. Tato reakce by pak na oplátku byla objektivním faktorem nchylným k povzbuzení pozvednutí vědomí proletariátu na mezinárodní úrovni. Toho se bojí nejvíc: důkazu, že revoluční boj proletariátu je jako jediný schopen zastavit státní války, represí a masakry a zesměšnit všechny pacifistické projevy a demonstrace.

Poslední otázka: co zbylo z řecké vzpoury? Uvedněme znovu jasně vyjádření představitelů naší třídy:

„Všechno se rodí a dospívá v násilí – nic jím však nekončí. Destruktivní násilí, rozpoutané v průběhu prosincových událostí, způsobilo zablokování kapitalistické normality v centru metropole, nutnou, ne však dostatečnou podmínku pro přeměnu povstání v pokus o sociální osvobození. Destabilizace kapitalistické společnosti není možná bez paralyzování ekonomiky – tj. bez narušení fungování center produkce a distribuce skrze sabotáže, okupace a stávky. Absence jakéhokoliv pozitivního a kreativního návrhu jiných forem organizování společenských vztahů byla – až doposud – zcela očividná. Nicméně, prosincové povstání je třeba chápat v historickém kontextu procesu, v němž

znovu ožívá třídní boj, který probíhá na mezinárodní úrovni.“²⁵

V době, kdy jsme dokončovali tento text (únor 2009), trval boj proletariátu v Řecku dál, i když byl omezenější. Po vlně silničních a dálničních blokád vedených především zemědělským proletariátem pokračuje řada okupací a hlavně shromáždění, struktury a skupiny bilancují a vyvozují poučení a dávají pokyny pro příští výbuch, který je tak nevyhnutelný, jako nevyhnutelná katastrofa kapitálu.

Nic už nebude stejné ani v Řecku ani nikde jinde. Soudruzi, kteří byli v řeckých ulicích, musí dospět k poučení a předat je nadcházejícím bojům v celé Evropě a na celém světě. Kéž náš aktuální příspěvek jde tímto směrem!

**Proletariát v Řecku ukázal
světovému proletariátu směr,
kterým se má dále ubírat...
a rozvíjet.**

22 Z letáku Třídní války: „Deklarace solidarity s bojujícími a stíhanými proletáři v Řecku!“ www.tridnivalka.tk
tridnivalka@yahoo.com.

23 To je naprosto absurdní verze „insurekcionismu“, podle níž je vše povstání. Tento velmi módní proud podkopává podstatu proletářského povstání, když ho identifikuje s jakoukoli formou přímé akce. Obhajovat „insurekcionismus“ bez zásadního kvalitativního skoku, který zničí moc panující třídy, se rovná popírání nutnosti proletářské revoluce a vždy se ukáže jako plýtvání energií. „Insurekcionismus“ skutečně stojí v cestě revoluci, která vyžaduje likvidaci kapitalistické moci a vynucování prostředky revolučního násilí a odlišné společenské organizace. Přesněji, proletářské povstání je nutným kvalitativním skokem pokud jde o koncentraci, organizaci a centralizaci revolty do sociální revoluce. Proto mnoho těch, kteří sami sebe prohlašují za „insurekcionisty“ a nevybíravě používají slovo „povstání“, rozhodně nejedná ve prospěch skutečného povstání.

24 K tomuto tématu viz celý článek (v angličtině):

www.occupiedlondon.org/blog/.

25 Z prohlášení *Ničíme přítomnost, protože přicházíme z budoucnosti*, již citovaného.

Armáda: represe a rozklad

Rozpor mezi armádou jako represivním aparátem státu a vojáky jako proletáři v uniformě, kteří mohou represí zastavit, se objevuje ve všech důležitých bojích. Když už ostatní orgány státu nejsou schopny zadržet proletářské hnutí, přichází všechny mezinárodní síly kapitálu na pomoc místní armádě a koordinují represí tohoto sociálního hnutí prostřednictvím konzultantů a mezinárodních sil (jaké obvykle poskytují velké státy v roli mezinárodních četníků). Je známo, že mnoho velkolepých proletářských hnutí bylo krvavě potlačeno prostřednictvím takové společné akce represivních složek z celého světa, za použití eskader smrti a místních armád, které zlikvidovaly revoluci. Poté, co jsme napsali náš hlavní text o Řecku, jsme obdrželi níže uveřejněné komuniké, které potvrzuje, že Řecko není výjimkou. Řecká buržoazie, stejně jako ta mezinárodní (a samozřejmě i mezinárodní represivní organizace jako NATO, Pentagon, Evropská unie atd.), naléhala na armádu, aby se ujala svého přirozeného úkolu: krvavě potlačit rebelii. Ale proletářská revolta již prostoupila proletariát příliš hluboce a tak vojáci nebyli připraveni provádět represí proti svým bratrům a sestrám. Naneštěstí neznáme žádné další podrobnosti, ale níže uvedený leták nám ukazuje, jak dalece revolta podkopala poslušnost armády a že velké množství vojáků nebylo ochotno uposlechnout rozkazy k potlačení hnutí. Jeho text publikujeme celý a přednostně před jinými, právě kvůli tomu, jak důležité je toto prohlášení.

Zdravíme řecké vojáky, kteří odmítli poslušnost!

Jejich neuposlechnutí rozkazů jde příkladem, který by měli následovat vojáci na celém světě!

Zdravíme revoluční menšiny, které umožnily tuto neposlušnost i vznik tohoto komuniké vyjadřujícího základ rozkladu represivních sil!

Odmítáme se stát silou teroru a represe proti protestům

Podporujeme boj středoškolských a vysokoškolských studentů a dělníků

Jsme vojáci z celého Řecka. Jsme vojáci, kterým úplně nedávno v Chanii rozkázali zaútočit a namířit zbraně proti univerzitním studentům, dělníkům a bojovníkům protiválečného hnutí. Vojáci, kteří snášejí tíhu reforem a „taktické manévry“ řecké armády. Vojáci, kteří denně žijí mezi ideologickým útlakem militarismu, nacionalismu, neplaceného vykořisťování a podřízení „naším představeným“.

V kasárnách jsme se dozvěděli o jiném „ojedinělem incidentu“: patnáctiletý Alexis zemřel rukou ozbrojeného policisty. Slyšeli jsme to ve sloganech, které k nám přes vnější zdi tábora doléhaly jako vzdálený hrom. Nebyla snad smrt tří našich kolegů v srpnu taky označena za „ojedinělý incident“? Nenazvali snad i smrt každého z oněch čtyřiceti dvou vojáků za posledního tři a půl roku „ojedinělým incidentem“? Věříme, že Athény, Soluň a stále více řeckých měst se stalo zónami sociálních nepokojů, prostředím, kde zaznívá vztek tisíců mladých, dělníků a nezaměstnaných, zatímco my jsme navlečeni do armádních uniforem a „pracovních oděvů“, hlídáme kasárna nebo děláme poslíčky, a jsme sluhý našich „nadřízených“. Viděli jsme, stejně jako univerzitní studenti, dělníci a zoufale nezaměstnaní lidé, jejich „zbloudilé střely“ i beznaděj nejistoty, vykořisťování, propouštění a trestních stíhání.

Nasloucháme šuškaně a narážkám armádních důstojníků, posloucháme, jak vláda veřejně vyhrožuje, že nastolí výjimečný stav. Velmi dobře víme, co to znamená. Zažíváme to v podobě intenzifikace práce a navyšování našich úkolů; ostré podmínky s prstem na spoušti.

Včera jsme dostali rozkaz dávat pozor a „mít oči na stop-

kách“. Ptáme se: NA KOHO MÁME DÁVAT POZOR? Dnes zaveleli, abychom byli připraveni a ve střehu. Ptáme se: PROTI KOMU MÁME BÝT VE STŘEHU? Nařídili nám být připraveni zavést výjimečný stav.

Některé jednotky v Atice (kde jsou i Athény) dostaly zbraně společně s rozkazy, aby je v případě ohrožení použily proti civilnímu obyvatelstvu (takové rozkazy dostala například jednotka v Menidii nacházející se v blízkosti napadené policejní stanice v Zephiro). Vojáci v Evrosu (u turecké hranice) dostali bajonety. Armáda se snaží v demonstrantech vyvolat strach tím, že rozmísťuje své jednotky v okolí kasáren.

Policejní vozidla se přestěhovala do úschovy ve vojenských táborech v Nauplia-Tripoli-Corinth. Jménem majora I. Konstantarose proběhl ve výcvikovém středisku pro brance v Thivě „konflikt“ ohledně toho, že obchodníci, jejichž majetek byl poškozen, identifikovali vojáky jako pachatele. V korintském výcvikovém středisku pro rekruty dostali vojáci plastové náboje a rozkaz, aby stříleli na obyvatele, pokud budou jednat „ohrožujícím způsobem“ (ohrožujícím koho?).

V sobotu 13. prosince dostala speciální jednotka rozkaz zaujmout postavení u sochy „neznámého vojína“, hned před demonstranty, a vojáci z výcvikového střediska pro brance v Nauplii byli posláni do akce proti dělnické demonstraci. Vyhrožují občanům speciálními operačními jednotkami z Německa a Itálie – které tak v roli okupačních sil odhalují skutečnou tvář anti-dělnické/autoritářské Evropské unie.

Policie střílí a míří tak na současnost i budoucnost této sociální revolty. Aby toho dosáhli, připravují armádu na převzetí úlohy policejních sil a připravují společnost na přijetí návratu armády reformního totalitarismu. Připravují nás na to, abychom se postavili našim přátelům, lidem, které známe, a našim bratrům a sestrám. Připravují nás na to, abychom se postavili našim minulým a budoucím spolupracovníkům a spolužákům. Série těchto opatření ukazuje, že vedení armády, policie se souhlasem Hinofotiese (bývalý člen profesionální armády, nynější vice-ministr vnitra odpovědný za interní „nepokoje“), armádní štáby, vláda, směrnice EU, drobný živnostník jako rozčilený občan a krajně pravi-

cové skupiny spoléhají na užití ozbrojených sil jako okupační armády (nenazývají jí mírovými sbory, když ji pošlou do cizí země, aby dělala přesně to samé?) ve městech, kde jsme vyrostli, v našich čtvrtích, v ulicích, jimiž jsme chodili. Političtí a vojenští vůdci zapomněli, že i my jsme část mládeže. Zapomněli, že jsme ze stejného těsta jako ta mládež, kteří stojí tvář v tvář bezútěšné pustině uvnitř i vně kasáren. Mládež, která je rozrušená, nepodrobená a, co je ještě důležitější, NEMÁ STRACH.

JSME CIVILISTÉ V UNIFORMĚ.

Nenecháme ze sebe udělat nástroje strachu, které se někteří snaží zasadit do společnosti jako strašáky. Nenecháme ze sebe udělat síly represe a teroru. Nepostavíme se proti lidem, s nimiž sdílíme stejné obavy, potřeby a touhy, stejnou společnou budoucnost, stejná nebezpečí a stejné naděje. ODMÍTÁME VYJÍT DO ULIC VE JMÉNU JAKÉHOKOLI VÝJIMEČNÉHO STAVU PROTI NAŠIM BRATRŮM A SESTRÁM. Jako mladí lidé v uniformě vyjadřujeme svou solidaritu s bojujícími lidmi a prohlašujeme, že ze sebe nenecháme udělat pěšáky policejního státu a státních represí. Nikdy nebudeme bojovat proti našim vlastním lidem. Nedovolíme, aby byla v armádě nastolena situace, která by vzkřísila „časy roku 1967“.

Stovky vojáků ze čtyřiceti dvou kasáren

„Naše vojáky podpoříme, až budou střílet vlastní důstojníky.“

Strategie státního teroru:

„Všechno to potlačte a pošlete je všechny do nemocnice!“

V souvislosti s demonstracemi proti reformě vzdělávání v Itálii popsal Francesco Cossiga, bývalý ministr vnitra a ex-prezident republiky, 23. října 2008 v rozhovoru pro tři italské deníky metodu, jíž se měla vláda řídit, aby hnutí zlomila.

✦ *Otázka: Pane prezidente, myslíte si, že Berlusconi zašel příliš daleko, když brožil, že proti studentům použije sílu?*

✦ *Odpověď: Přejde na to. Pokud věří, že je ministerským předsedou silného státu, pak ne, měl pravdu. Ale protože Itálie je slabý stát, protože opozici už netvoří zkamennělá PCI [„Komunistická“ strana Itálie, která se přejmenovala a rozpadla v roce 1991], ale nastává PD [Demokratická strana vedená Walterem Veltronim, vytvořená v roce 2007 z troskek staré PCI a dalších středověkých sil], obávám se, že po jeho slovech nebude následovat akce, a že Berlusconi jen bude za vola.*

✦ *Otázka: Co by se teď mělo stát?*

✦ *Odpověď: V této chvíli by měl Caroni [současný ministr vnitra za Ligu Severu] udělat to, co jsem udělal já, když jsem byl ministr vnitra.*

✦ *Otázka: To bylo co?*

✦ *Odpověď: Předně, zapomeňte na středškolačky... Umíte si představit, co by se stalo, kdyby bylo zabit nebo vážně zraněno desetileté dítě...*

✦ *Otázka: Takže vysokoškoláci?*

✦ *Odpověď: Nechte je, aby v tom pokračovali. Stáhněte policii z ulic a univerzity, infiltrujte hnutí agenty provokatéry připravenými na všechno a zhruba týden nechte demonstranty volně jednat, ničit obchody, zapalovat auta a způsobovat zmatek v ulicích.*

✦ *Otázka: A potom?*

✦ *Odpověď: Potom, až bude veřejné mínění na vaší straně, by mělo houkání sanitek přehlušit sirény policejních a četnických aut.*

✦ *Otázka: V jakém smyslu?*

✦ *Odpověď: V tom smyslu, že by síly práva a pořádku měly mez milosti demonstranty zmasakrovat a všechny je poslat do nemocnice. Nezatykat je – soudci by je tak či tak*

rovnou propustili – zmlátit je do krve a zmlátit do krve i učitele, kteří je k tomu vedou.

✦ *Otázka: Učitele taky?*

✦ *Odpověď: Učitele především. Ne ty starší, samozřejmě... mladé holky. Máte představu, jak vážné je to, co se děje? Učitelé nadočkávají děti a povzbuzují je, aby demonstrovaly – to je zločinné jednání!*

Nelze to říct jasněji; máme tu obecný recept na to, jak se postavit proletariátu v ulicích. Aby mohl být zaveden státní teror (protože to je evidentně hlavní téma!), je nejprve nutné, podle toho, co říká bývalý šéf evropské represe, připravit půdu. Aby bylo možné zničit ty, kteří jsou avantgardou hnutí, je nejprve nutné je izolovat od společnosti. Pokud to stát neudělá, dojde k opačnému efektu, než jaký si přeje. K vedení války je, podle rady našeho nepřítele, jako vždy třeba mluvit o míru, je nezbytné vypadat jako pacifista. Konkrétně to zahrnuje „odvolání policie z ulic“, aby mohl být skutečně připraven následující úder. Stejně tak Cossiga doporučuje „infiltrovat hnutí agenty provokatéry připravenými na všechno“, což ve skutečnosti znamená, že tito agenti musí dotlačit hnutí k tomu, aby útočilo na cíle, které ho zdiskreditují, až bude „ničit obchody, zapalovat auta a způsobovat zmatek v ulicích“. Říká velmi jasně, že aby bylo možné bez jakýchkoli mezí potlačit hnutí a aplikovat zasloužený trest, je nutné připravit terén – „všechno zničit“ a nahradit policejní auta sanitkami. Je naprosto nutné mluvit víc o nevinných, zraněných při „slepém násilí“ výtržníků než o metodickém mlácení jaké páchají fyzlové. Teprve poté, co je dosažena společenská shoda na oprávněnosti represe, je nezbytné „poslat [ty nejrozhodnější proletáře] do nemocnice“, bez milosti je srazit, „zmlátit je do krve“. Předtím, než je této shody připravené policejními provokacemi dosaženo, trvá nebezpečí, že tváří v tvář policejní brutalitě prokáže obyvatelstvo solidaritu s proletáři, kteří vtrhli do ulic a zaútočili na symboly státu a kapitálu. Stejně jako, než

agenti provokatéři připraveni na vše přetvořili podstatu hnutí a dokud převládalo ječení policejních sirén, existovalo nebezpečí, že se proti represivním silám postaví celý proletariát.

Tento manévr není jen zrádný a jasný, ale také prostě a jednoduše obvyklý. Cossigovy rady jsou podobné základům strategie dominance a moci. Otevřená represe se vždycky může sjednotit, aby ovládla a vykořisťovala, ale je mnohem lepší infiltrovat hnutí provokatéry, kteří je rozvrátí a promění, když vyvolají pochyby o jejich prostředcích a cílech co se týče nepřátel a perspektiv.

Zatímco proletariát zpochybňoval soukromé vlastnictví, raboval supermarkety a napadal budovy a kanceláře, které vyjadřují nadvládu kapitálu (centra represe, oficiální komplexy stran a odborů, sídla mezinárodních organizací a velvyslanectví, banky, pojišťovny atd.), pokud jde o provokatéra, ten napadá (prosazuje napadení) malý obchod ve čtvrti, hospodu na rohu nebo dokonce „cizince“. Zmiňme dva ukázkové případy: nepokoje v Los Angeles v roce 1992 (vyznačující se pokusem státu přeměnit vzpouru v napětí mezi černými, Hispánci a Korejci) a nepokoje v Argentině v roce 2001 (a pokus polovojenských aparátů zaútočit na bolivijské, peruánské a paraguayské přistěhovance, kteří měli být za tuto krizi zodpovědní). Stejně jako v našich dvou příkladech, ve všech velkých revoltách obviňovala moc a nástroje na vytváření veřejného mínění etnické minority z každého možného zla, aby tak přesměrovala proletářskou energii proti státu na sektory proletariátu s jinou barvou kůže či jinou „kulturou“.

Proto nám Cossigovo prohlášení připadalo velmi důležité; protože odhaluje metodu našich nepřátel, metodu, která by měla revoluční minority znepokojovat a připomínat jim, že stažení fízů z ulic může předcházet tomu, že se reorganizují a udeří silněji. Takový manévr nesmí proletáře v boji podnitit k tomu, aby polevíli pozornost.

Musí důsledně připravit síly k sebeobraně, zdůraznit cíle a perspektivy a odsoudit skutečné provokatéry, kteří se neustále snaží oslabit sílu hnutí, když vytvářejí vnitřní napětí či usilují o to, aby hnutí napadlo takové či onaké části „cizího“ proletariátu.

Soudruzi, nezaměňujme provokatéry za ty, kteří vrhají molotovy proti centrům moci a represe, za ty, kteří rabují velká obchodní centra, za ty, kteří během bojů proti moci paralyzují výrobu a zásobování, TO NEJSOU PROVOKATÉŘI, naopak, to jsou naši třídní bratři a sestry, naši soudruzi. Provokatéři (obvykle fízlové přestrojení za demonstranty) jsou ti, kteří se na našich demonstracích snaží zastavit násilí namířené proti buržoazii, ti, kteří se snaží zadržet naše přímé akce. Infiltrují demonstrace, aby je rozvrátili a dezorientovali, tlačí je k útokům na jisté cíle, které naprosto zpochybňují sílu naší třídy, obzvláště přistěhovalecké menšiny či menšiny chápané jako etnicky odlišné, či ponoukají k ničení vlastnictví jiných proletářů. Celoživotním cílem našich nepřátel je zkritizovat proletářskou sílu a zbavit se jí tím, že přinutí proletáře bojovat mezi sebou. Tak jedná všechny ideologie a síly státu.

Měli bychom také zdůraznit, že jiní nepřátelé proletariátu na základě těchto Cossigových prohlášení tvrdí, že stát vyhledává menšinové násilí a sabotáže a, obecněji, že všechna menšinová a násilná překročení mírumilovných demonstrací jsou produktem agentů provokatérů. To je očividné překroucení: Cossiga samozřejmě neříká, že minoritní a radikální násilí je výtvorem státu, ale vysvětluje taktiku, jak se mu postavit. Jak zde zdůrazňujeme, úkolem provokatérů není radikalizovat násilí proletariátu proti kapitalismu, ale zmařit ho. Provokace neusiluje o to rozvinout násilí, ale o to, aby ho v očích veřejnosti učinila něčím strašlivým a tak ospravedlnila jeho potlačení.

Cossiga a buržoazní levice (máme na mysli Oliviera Besancenota, mluvčího LCR, ale i další kontrarevoluční organizace) se v podstatě stejně hlásí k tomuto typu prohlášení: zaútočit na ty sektory proletariátu, které jsou hnací silou boje, izolovat nejaktivnější minority a odsoudit je jako provokatéry. V každém případě se podílejí na represivní úloze buržoazie, která se vždy snaží znevažovat a diskreditovat proletářské přímé akce a důsledné menšiny.

Proletáři, odmítněme se podřizovat protiteroristické kampani státu!

Antiterorismus je státní terorismus!

Na celém světě nabírá na obrátkách kapitalistický terorismus proti lidstvu. Rostoucí ceny potravin, masivní propouštění a škrty v sociálních dávkách, které přináší současná kapitalistická krize, vyhazují stamilióny proletářů na ulici a připravují je o nezákladnější prostředky k přežití.

Terorismem je především to, že nás kapitál připravuje o prostředky nutné k životu!

Aby povstali proti exponenciálnímu zhoršování podmínek přežití, vyrazí proletáři do ulic a konfrontují stát v bezpočtu zemí na celém světě, právě teď v Řecku, Itálii a Španělsku...

Státy, jejich zákony a jejich policie tvrdě potlačují každou proletářskou akci (stávkovou hlídku, blokádu dopravy, sabotáž, demonstraci atd.), která narušuje nedotknutelnou „svobodu pohybu práce, právo pracovat, prodávat a nakupovat...“ Bojující proletáři jsou systematicky obviňováni, že „berou nevinné oběti jako rukojmí“ (tj. občany, kteří jsou poslušni buržoazního práva a pořádku), že je zastrášují a terorizují.

Ve skutečnosti je to buržoazie, kdo se cítí terorizován zpochybňováním vlastnictví a svobody kšeftařin, a proto rozšiřuje svoji definici „terorismu“ na každou akci, která narušuje demokratický řád. To znamená, že zároveň:

- Skrývá hluboce teroristickou povahu svého panství, a proto terorismus dává výlučně do téže kategorie jako násilné reakce proletariátu, čímž záměrně směšuje reakce, které mají třídní perspektivu, s reakcemi, které různé manipulace svádí k netřídním, reformistickým, náboženským, národně osvobozeneckým cílům;
- Konsoliduje svůj právní, soudní a ideologický arzenál represí proti jakémukoli protestnímu hnutí, které útočí na kšeftařský řád;
- Ideologicky rozděluje vykořisťované na „nevinné“ a „viníky“, „pochtivé občany“ a „barbarské teroristy“;

Proti manévřům buržoazie je naprosto nutné trvat na tom, že:

- Teroristické jsou především samotné základy demokratického systému vlastnictví a svobody a zákonné normy, které je chrání!
- Proletáři utlačovaní ve jménu antiterorismu jsou naši třídní bratři a sestry!

Solidarita znamená bojovat proti státu kdekoli žijeme!

Internacionalistická komunistická skupina – Prosinec 2008

<http://gci-icg.org> – mail: info@gci-icg.org

Kdo jsou vzbouřenci v Maghrebu?

Stát a jeho osvícení komentátoři se nám nejprve snažili namluvit, že jde o:

- malou překážku pro hladký průběh podnikání, kterou co nejdřív překonáme;
- výraz brutality, jaký je vlastní necivilizovaným zemím;
- chuligány a teroristy, kteří útočí na úřady, soukromé vlastnictví a policii, a které musí jejich vlády, s naší pomocí, potlačit.

Poté, co byla hlava tuniského státu donucena uprchnout, nám chtěli nalhat, že jde o:

- lidi, kteří povstali proti strašnému diktátorovi, který byl ovšem o hodinu dřív našim spojencem;
- „jasmínovou revoluci“ za demokratická práva a svobody;
- našťvané voliče, kteří nenašli volební místnosti;
- lidi, které je třeba urychleně odborově organizovat.

Nakonec, když je ani ustavení přechodné vlády nepřimělo k tomu, aby se vrátili domů, mohlo by nyní jít o milice vytvořené ze stoupenců bývalého diktátora, proti nimž musí armáda chránit obyvatelstvo.

Pro nás, pro proletáře,

jsou vzbouřenci v Maghrebu oním duchem, který straší všechny správce a obránce kapitálu.

Pro nás, pro proletáře,

jsou to naši třídní bratři a sestry, kteří už měsíce a roky bojují v Maghrebu a po celém světě proti vykořisťování a proti státu...

Pro nás, pro proletáře,

bude revoluce rozšířením a zevšeobecněním radikálních požadavků na uspokojení našich potřeb, mimo a proti politickým stranám a odborům.

Třídní solidaritu se vzbouřenci!

Internacionalistická komunistická skupina – Leden 2011

<http://gci-icg.org> – mail: info@gci-icg.org

Proti diktatuře ekonomiky

Ať žije mezinárodní vzpoura proletariátu!

Jaký je rozdíl mezi revoltami v „arabském světě“ a těmi předchozími v latinské Americe, Řecku nebo na francouzských předměstích? Jaký může být rozdíl mezi boji proletářů v Alžírsku, Tunisku, Egyptě, Libyi, Bahrajnu, Sýrii, Jemenu... Bolívii a Číně? Nevznikají z odlišných příčin, nemají odlišného nepřítele, ani nemají rozdílné perspektivy. Jestliže nepropukají ve stejný moment, je to na jedné straně způsobeno schopností světového kapitálu útočit na proletariát kousek po kousku, prosazovat úsporná opatření podle instrukcí protipovstaleckých orgánů a na straně druhé kvůli neschopnosti proletářů koordinovat své vlastní boje. Média, ony obrovské prostředky dezinformací, udělala, co mohla, aby zakryla skutečnou sílu proletářské revolty. Pro buržoazii není představa, že by její nadvláda mohla být destabilizována, ze sféry fikce: je za každou cenu potřeba zabránit tomu, aby se tento boj stal příkladem pro ostatní proletáře na světě. Vše, co se děje tam, musí být ukázáno jako odlišné od toho, co je u nás, kromě demokratické mystifikace, která bude rájem pro všechny! Sociální boj, který se pokaždé znovu odehrává ve stále širší oblasti světa, není bojem za demokracii, ani snahou nastolit vládu nějaké náboženské sekty a není to pouhý boj proti tomu nebo onomu diktátorovi. Jde o hlubokou sociální revoltu proti světovému kapitalismu, který odsuzuje pokaždé větší a větší počet lidských bytostí k tomu, aby trpěly katastrofou tohoto sociálního systému. Na konci roku 2010 a na počátku roku současného zase jednou vzrostly ceny obilovin, zeleniny, masa atd. Vzpoury v Tunisku, Alžírsku, Egyptě, Palestině, Iráku, Libyi a Sýrii jsou především revolty stejné sociální třídy a kvůli stejným příčinám. Přežití je každým dnem složitější, boj proti kapitalistickému útlaku je každým dnem nezbytnější. Je to tato totožnost nutností a perspektiv, kterou se buržoazie snaží zamaskovat za ideologii „demokratických“ a/nebo náboženských revolucí. Je pravda, že vzpoura útočí přímo proti formální politické vládě té či oné země, toho či onoho diktátora, který je z ničeho nic vládci četnických států zobrazován jako monstrum. Není nic logičtějšího, než že se povstání postaví nejprve proti utlačovatelům v jejich vlastním státu. Není nic normálnějšího než skutečnost, že když si státní terorismus neumí v některé části světa poradit, buržoazie jako světová třída odkopne ty, které vždy tolik podporovala. A není přirozenější skutečností než, že opoziční buržoazní frakce, která si přeje skoncovat

s revolucí nejrychlejším možným způsobem, začíná kolem sebe rozšiřovat fráze jako „demokratická revoluce“, nebo prohlašuje, že jediným účelem této revoluce je sesazení zlého tyрана. Mimo odstranění té či oné nenáviděné hlavy státu je to onen základní boj o přežití, boj za život proti smrtícímu světu kapitalismu, proti diktatuře trhu a zisku, co dělá z různých revolt jeden jediný světový boj. Nezáleží na jednotlivých praporech a heslech, ale je důležité vidět, že odmítnutí toho kterého individua, v sobě nese v tu samou chvíli, i odmítnutí kapitalistického světa a tudíž možnost, že se proletariát v jiných oblastech světa pozná v těchto bojích. Vítáme útoky proletářů proti baštám a symbolům každé z regionálních diktatur, proti každému z tyranů a trýznitelů. Ale v těchto útocích znovu potvrzujeme univerzálnost tohoto boje, který vyvěrá z obecných rozporů mezi kapitalismem a lidskostí, mezi kapitálem a zemí, mezi přežíváním tohoto sociálního systému a nezbytností, která stojí před lidstvem, zničit tento světový sociální systém jednou provždy. Jestliže jde evidentně o boj proti diktatuře, není to boj proti té či oné konkrétní politické diktatuře, ale v mnohem širším smyslu, proti sociální a všeobecné diktatuře kapitalismu. Ať žije boj proti všem diktátorům! Ať žije boj proti sociální a světové diktatuře! Ideologické padělání „demokratických revolucí“ není pouze ideologickým problémem. Prapory, které nám neustále ukazují a vychvalují informační kampaně v médiích, jsou v tu samou chvíli limity samotného hnutí proletariátu. Navíc se všechny bezpečnostní agentury, vojáci, špionážní a sabotážní struktury, snaží přeměnit tyto hluboké sociální revolty v pouhé politické boje mezi buržoazními frakcemi, imperialistickými silami. Proti světovému proletariátu, zejména když ten si znovu uvědomuje svou internacionální revoluční perspektivu zničení světového kapitalismu, když už cesta reformem nadále nestačí neutralizovat společenskou sílu třídy proletariátu, zůstává pro mezinárodní buržoazii jedinou perspektivou zničení této síly skrze její rozmělnění do buržoazních a imperialistických polarizací. Vojenské akce vedené četnickými státy v Libyi se řídí přesně touto skutečností. Nechtějí si totiž pouze přivlastnit libyjskou ropu nebo trvat na svých konkrétních zájmech jako buržoazní frakce. Jejich kroky mají stejný záměr jako ty, které provádí Kaddáfí – tj. zbavit se proletářské revolty! Přetáhnout bojovníky do jednoho nebo druhého imperialistického tábora.

Proti imperialistické válce: sociální válku!
Boj proletářů v Maghrebu a na Středním východě je náš boj!
Nepřítelem je kapitalismus a diktatura světového trhu!
Cíl je všude stejný: sociální revoluce!
Zničení kapitalismu a státu!

Internacionalistická komunistická skupina – Březen 2011

<http://gci-icg.org> – mail: info@gci-icg.org

Diktaturou proletariátu za zrušení námezdní práce

Kapitál reprodukuje proletářské lidstvo jen natolik, nakolik je nástrojem práce a zdrojem zhodnocování. „Továrnami“, v nichž se proletariát reprodukuje jako proletariát, v nichž se druh reprodukuje jako prostá pracovní síla pro kapitál, jsou rodina, školy, nemocnice, církve, instituce sociálního zabezpečení, věznice atd. Všechny tyto instituce jsou odshora až dolů determinovány nikoli reprodukcí lidských bytostí, nýbrž námezdního otroctví. Komunistická revoluce je zruší spolu se společností, z níž vzešly.

Teze programové orientace IKS (teze 39e)